

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLII
IANUARIE - FEBRUARIE

1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1-2 IANUARIE-FEBRUARIE 1964

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:

București, Str. Ghenadie Petrescu nr. 116

Telefon 21.59.60

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: *Vedere din
Munții Bucegi: „Jepii
Mari” FOTO: Titu
Dumitrescu—Poiana
Tapului*

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- DESPRE BISERICĂ
- 1964 — SPERANȚA ȘI
BUCURIE
- ÎNDREPTĂȚIREA PRIN
CREDINȚĂ
- TU EȘTI HRISTOSUL
- ISAAC NEWTON
- PREJUBILARE — Versuri
- ELOGIUL MEȘTEȘUGA-
RILOR — Versuri
- CUGETĂRI
- HRISTOS DOMNUL
NOSTRU
- DIN IUBIRE — Versuri
- TRUDĂ SAU BUCURIE
- PURTĂTOR DE PĂCATE
- ERATĂ
- PAGINI DIN ISTORIA
BIBLICĂ

DESPRE BISERICA !

Biserica, cuvînt a cărui etimologie în limba greacă este în legătură cu un verb care înseamnă, a chema, a convoca, este totalitatea acelor care au răspuns chemării lui Dumnezeu și au primit mîntuirea pe care El le-a oferit-o. Acești credincioși, ieșiți din diferite medii, se adună cu toată sinceritatea pentru a adora pe Dumnezeu și a lăuda pe Mîntuitorul lor comun. Ei au aceeași credință și aceeași nădejde. Fiind cu toții transformați prin pocăință, ei împărtășesc cu toții aceleași aspirațiuni și recunosc aceleași obligații morale. Deși inițial ei s-au deosebit unul de altul, acum au devenit „una în Isus Hristos”.

Însă acești credincioși nu se adună într-un mod anarhic. Comunitatea lor este întemeiată după un plan stabilit în mod amănunțit sub conducerea Duhului Sfînt, pentru a constitui un templu în onoarea lui Dumnezeu. Este tocmai ce spunea apostolul Pavel cînd scria : „Voi sînteți clădiți pe temelie apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea, bine încheată, se înalță pentru a fi un templu sfînt în Domnul. În El voi sînteți zidiți împreună pentru a fi un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efes. 2, 20—22).

Fiecare membru al Bisericii este una din pietrele spirituale care compun acest edificiu, din care fiecare devine o parte integrantă în scopul prevăzut de constructorul divin.

Acest aspect arhitectural al Bisericii, este desigur, grandios, dar există ceva static în aceasta. Însă, Biserica trăiește, iar elementele sale constructive sînt domeniul unor schimbări și interacțiuni neconținute. Acest aspect fiziologic o face asemănătoare unui corp, ceea ce apostolul Pavel exprimă în termenii următori : „Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care sîntem mulți alcătuim un singur trup în Hristos ; dar, fiecare în parte, sîntem mădulare unii altora”. Rom. 12, 4. 5. „Voi sînteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele lui”. 1 Cor. 12, 27. Nici o altă comparație n-ar fi putut reda mai bine imaginea, decît aceea a unui corp ale cărui părți componente contribuie fiecare în parte la bunul mers al organismului făcînd simțită interdependența membrilor Bisericii, atît în ceea ce privește viața lor personală cît și sub raportul îndeplinirii misiunii Bisericii.

Apostolul Pavel declară în mai multe rînduri că Domnul Isus Hristos „este capul trupului Bisericii” — Col. 1, 18 ; Efes. 1, 22 ; 5, 22. 23.

După cum un trup nu poate trăi fără cap, nici Biserica nu poate trăi fără capul ei. Putem avea deci certitudinea că atît cît va exista, Biserica nu va fi despărțită niciodată de capul ei.

(Continuare în coperta III-a)

D. 143
11 iulie 1964

-1964-

Speranță și Bucurie!

★

„El va hotărî între un mare număr de popoare; așa în cît din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulitele lor cosoare... și nu vor mai învăța războiul“.
Isaia 2,4.

★

EDITORIAL

In cartea psalmilor, găsim redată o rugăciune, psalmul rugăciunii lui Moise, omul lui Dumnezeu, care din experiențele cele minunate ale vieții sale roagă astfel pe Dumnezeu: Doamne „învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ (Ps. 90, 12).

Experiențele zilelor, ce fără grabă și fără întârziere... se scurg fără a ști de unde vin și unde se duc — obligă pentru înțeleptirea vieții să ții cont de ele. Să le consideri în raport de aportul adus la îndreptățirea speranței de mai bine a fiecărui muritor, la producerea, la alungarea, și la condamnarea a tot ceea ce întunecă lumina

vieții și dezlănțuie stăvilarele lacrimilor și durerii umane.

Evenimentele anului 1963, formează de acum obiectul istoriei. Dar trebuie să le avem totdeauna în vedere, atunci cînd în față ne stau filele nescrise ale istoriei anului 1964, în care pășim.

Ca întotdeauna, inima omului pulsează deosebit atunci cînd ajunge la acest hotar convențional între vechi și nou. Speranța încălzește mai puternic ființa lui, atunci cînd are în față perspectivele unui an nou. Gînduri și dorinți noi apar și stăruiesc în inimile tuturor. Speranțele omenirii se prind de ocaziile pe care anul ce vine le oferă, pentru a realiza dorințele de

veacuri ale tuturor: pace, fericire, progres.

Tot ceea ce se mișcă și are viață sub soare, are nevoie de liniște, de pace, pentru realizarea idealurilor lor și pentru a aduce la îndeplinire scopul sau menirea existenței lor.

Iată de ce, „imaginea globală a lumii, este aceea a unui vast șantier pe care milioane de oameni sînt angajați la construcția marelui templu al păcii.

Sîntem abia în primele cearsuri ale lucrării, dar putem întrezări, fiindcă pururi am purtat-o în inima și conștiința noastră, silueta clasică de un perfect echilibru, biruitoare asupra haosului și dezordinei, al celui de-al doilea Pantheon al istoriei omenirii“.

Firul ierbii ce sfielnic, dar cu putere și hotărâre, sfărîmă învelişul humei cerîndu-și dreptul la viață...

Bobocul cel gingaș și perfect în frumusețe și parfum, chează șia rodului de mîine...

Vestmîntul cel minunat al primăverii cu parfumul ei, bogăția verii și belșugul roditor al toamnei...

Firul ideilor de bine al omenirii ce încolțește în mintea oamenilor de bine...

Toate acestea și multe altele, au nevoie de binefacerile păcii.

Pădurea schelelor ce împinzește țara de la un capăt la celălalt, are nevoie de pace. Zîmbetul nevinovat al pruncului din leagăn și cîntecul molcom al mamei... sînt expresii ale păcii. Iată cum a prins poetul gîndul păcii :

„Mai veselă este lumina,
Mai clare cerurile noi.
În care nu mai e ruina
Și spăima cruntului război.

De la atom la galaxie
În universul infinit,
Nu mai e pic de vrăj-
mășie ;
Eternul vis s-a împlinit.

„În anul în care am pășit sînt așteptate evenimente importante pentru cauza păcii. Vor fi purtate discuții în problema dezarmării, vor avea loc acțiuni importante pe planul lărgirii colaborării economice între state. Chiar aceste două grupări de evenimente pot fi urmate de acorduri concrete importante pentru cauza păcii, corespunzînd intereselor popoarelor întregii lumi“.

Ca oameni ai credinții a căror viață ne este organic împletită cu viața celor din jurul nostru, a colectivității umane, avem datoria hotărîtă de a face tot ceea ce depinde de noi, spre a contribui la realizarea dezi-deratului comun.

Despre Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos pana înspira-
rată ne spune că : „A avut o singură țintă în viață. A trăit pentru a face pe alții fericiți“.

A trăi pentru fericirea altuia. Pentru bunăstarea materială și

spirituală a celorlalți. A te dovedi un factor constructiv pașnic. Iată idealuri ce pot sta în fața noastră pentru anul 1964. A te asemăna cu Domnul Hristos și în ceea ce privește „fericirea altora“.

Pentru realizarea acestor de-
ziderate, pentru lucrarea de de-
săvîrșire a ființei noastre, e ne-
cesar ca și în concepția noastră,
în gîndurile și faptele noastre
să se poată vedea lucrarea nou-
lui.

„Fiți desăvîrșiți“. Cit de pu-
ternic și îmbietor. Iată ideale-
urile ce nu trebuie uitate, ci ur-
mărite cu perseverență în tot
cuprinsul anului în care am pă-
șit.

Cel ce vorbește în locul lui
Dumnezeu, care dă sfaturi des-
pre curățenia morală a vieții, el
însuși trebuie să fie un exem-
plu. (1 Tim. 4,12)

Oricare ar fi responsabilita-
tea cuiva în cadrul Bisericii, el
trebuie să fie curat. „Spală-ți
mîinile“, este primul lucru ce
trebuie să-l faci un om civili-
zat. „Spală-ți sufletul (păstrează-
ți sufletul curat)“, este un
lucru obligatoriu pentru un cre-
dincios. Slujbașii lui Dumnezeu
sînt vase alese spre a fi folosite
de El, și de aceea ei trebuie să
fie curați, liberi de orice întînă-
ciune, spre a duce o solie de
asemenea curată, sfîntă. „Cură-
țiți-vă, cei ce purtați vasele
Domnului“ (Is. 52,11).

Textul de mai sus poate
servi ca bază pentru a demon-
stra că un slujitor al Evanghe-
liei trebuie să fie curat, să fie
în adevăr un demn urmaș al
Maestrului divin. Iată gîndurile
ce izvorăsc de aici, gînduri ce
ar trebui să fie în atenția cre-
dincioșilor și a slujitorilor Săi
în anul acesta :

— Slujitorul lui Dumnezeu,
credinciosul, trebuie să fie : curat
în obiceiuri, curat la trup.

— Sobru în apetitul său.

— Demn în legăturile sale,
fără nici un fel de compromis.

— Curat de ambiții.

— Curat de „simpla emoție
religioasă“, pentru că adevărata

religie, nu este o simplă „emo-
ție religioasă“. E ceva mai mult.
Ea a fost întruhipată de Dom-
nul și Mîntuitorul nostru Isus
Hristos în anii vieții Sale pe a-
cest pămînt. Viața Sa... iată mo-
delul suprem al adevăratei re-
ligii.

— Curat din punct de ve-
dere moral.

Acelora care mînuiesc lucruri-
le „sfinte ale lui Dumnezeu“,
se adresează solemnă chemare :
„Curățiți-vă voi ce purtați va-
sele Domnului“ (Is. 52,11).

Este de recunoscut faptul că
acea care au fost onorați de
Dumnezeu cu acordarea încre-
derii Sale, acele cărora le-a
fost dat să îndeplinească un
serviciu deosebit trebuie să fie
prevăzători în cuvînt, în faptă.
Ei trebuie să fie oameni ai con-
sacrării, care, prin lucrările ne-
prihănirii și printr-o vorbire
curată și sinceră să ridice pe
frații săi la un înalt nivel spi-
ritual.

Iată mulțimea gîndurilor ce se
impun cu ocazia anului nou în
care am pășit. Este ceea ce atît
de minunat a prezentat Domnul
Hristos : „Dați dar Cezarului ce
este al Cezarului și lui Dumne-
zeu ce este al lui Dumnezeu“.

Gînduri noi, fapte noi, sîn-
citate și curăție.

Rugăciunea copiilor Săi să
fie : „O, Doamne, păstrează-mă
curat. Binecuvîntează-mă cu
bunătate, iubire și curăție. Cul-
tivă în mine un dezgust față de
tot ceea ce este rău și să pot fi
de real folos Bisericii, societății
umane și patriei mele“.

Fie ca aceasta să fie și expe-
riența noastră în toate zilele
anului în care am pășit.

— Omul desăvîrșit roșește de
teamă ca acțiunile sale să nu rămî-
nă în urma cuvintelor. — Lun Yu.

— Ești dator să spui adevărul, nu
să vorbești mult. — Democrit.

— Mi-e prieten Plato, dar mai
prieten adevărul. — Aristotel.

— Este mai bine ca, întemeiat pe
adevăr, să învingi o iluzie, decît în-
temeiat pe o iluzie să te învingă
adevărul. — Epictet.

„INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚA”

„DOMNUL ESTE DREPT, IUBEȘTE DREPTATEA”

— PS. 11. 7 —

Strîns legată de jertfa Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota, ca un rezultat direct al ei, și ca o măreață luminare a înțeleșului ei, stă pentru credincios „îndreptățirea prin credință”, factor de seamă în ce privește mîntuirea.

Studiul cuprins în rîndurile următoare, își propune să aducă o contribuție la înțelegerea mai clară a acestui subiect și a importanței pentru noi creștinii a „îndreptățirii prin credință”.

Această îndreptățire sau neprihănire ca un subiect distinct și bine încheșat, de o importanță vitală pentru creștin, ocupă un loc de seamă în Cuvîntul lui Dumnezeu. Izvorul ei, posibilitatea de a fi dobîndită de păcătoși, cum și condițiile prin care poate fi dobîndită, sînt înfățișate cu o mare claritate în acest original și plin de autoritate manual al neprihănirii.

Despre izvorul îndreptățirii, ori dreptății, citim: „A Ta, Doamne, este dreptatea”. Dan. 9.7. „Domnul este drept în toate căile Lui”. Ps. 145.17. „Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu”. Ps. 36.5. „Dreptatea Ta este o dreptate veșnică”. Ps. 119.142. „Căci Domnul este drept, iubește dreptatea”. Ps. 11.7. „În care nu este nelegiuire (nedreptate)”. Ps. 92.15.

Cu privire la natura neprihănirii sau dreptății, Scripturile sînt și mai explicite. Ea este înfățișată ca fiind cu totul opusă păcatului, și este întovărășită cu sfințenia și cu evlavia. „Treziiți-vă la dreptate, și nu păcătuiți”. 1 Cor. 15.34. „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”. Efes. 4.22-24. „Căci roada luminii (Spiritului) stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr”. Efes. 5.9. „Căută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea”. 1 Tim. 6.11. „Orice nelegiuire (nedreptate) este păcat”. 1 Ioan 5.17.

Se poate că cea mai măreață și mai inspiratoare afirmație cu privire la neprihănire, din tot Cuvîntul lui Dumnezeu, este următoarea cu privire la Hristos: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea; de

aceea, Dumnezeu, Dumnezeu Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi”. Ebr. 1.9. Aceasta așază neprihănirea ca antiteză, direct potrivnică, nelegiuirii sau păcatului.

Astfel cuvîntul declară că Dumnezeu este izvorul neprihănirii, și că ea este una dintre dumnezeieștile și sfintele Sale atribute.

Întrebarea supremă cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu, întrebare de cel mai profund interes și urmări pentru creștini, este legătura noastră personală cu această neprihănire. Neprihănirea este ea în vreo măsură inerentă firii omenești? Dacă este așa, atunci cum poate fi cultivată și dezvoltată? Dacă nu, există vreo cale de a o dobîndi? Și atunci, pe ce cale și cînd?

Scripturile declară că „toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3.23); că noi sîntem „pămîntești, vinduți robi păcatului” (Rom. 7.14); că „nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar” (Rom. 3.10). Aceasta dă în mod clar răspuns întrebării dacă neprihănirea este în vreo măsură inerentă firii omenești. Nu este, ci dimpotrivă.

Dar în același cuvînt găsim veștile cele bune și îmbucurătoare că Dumnezeu a rînduit o cale prin care să fim curățați de nelegiuirea noastră, și să fim îmbrăcați și umpluți prin desăvîrșita Sa neprihănire. Aflăm că această rînduire a fost făcută și descoperită lui Adam de îndată ce el căzu din poziția sa înaltă și sfință. Această îndurătoare rînduire a fost înțeleasă, și de ea s-au prins cu tărie cei căzuți, încă de la începutul crudei și neegalei lupte cu păcatul. Lucrul acesta îl pricepem din următoarele mărturii redade în Scripturi:

1. În una din predicile Sale, Hristos Se referă la al doilea fiu al lui Adam, și vorbește despre el ca „neprihănitul Abel”. Mat. 23.35. Și Pavel declară că Abel „a căpătat mărturia că este neprihănit”. Ebrei 11.4.

2. „Domnul a zis lui Noe: „Intră în corabie: tu și toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni”. Gen. 7.1. Iarăși: „Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu”. Gen. 6.9.

V. FLORESCU

3. „Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”. Rom. 4.3.

4. Despre Zaharia și Elisabeta, care trăiră chiar înainte de nașterea lui Hristos, se spune: „Amîndoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rînduielele Domnului”. Luca 1.6.

5. Apostolul declară că Neamurile cărora el le predicase Evanghelia „au căutat neprihănirea”. Rom. 9.30; 6.17-22.

Deci se învederează că de la data cînd a fost făcută făgăduința lui Adam, pînă la încheierea vremurilor apostolice, în tot lungul drumului au existat bărbați și femei care s-au prins de neprihănirea lui Dumnezeu și au avut dovada că viața lor era plăcută Lui.

Sub ce condiții?

Cum s-a săvîrșit aceasta? Sub ce condiții s-a lucrat această minunată faptă? Oare fiindcă vremurile și condițiile în care au trăit acești bărbați și aceste femei erau propice neprihănirii? Sau oare era datorită însușirilor speciale și superioare inerente în cei care ajunseseră pe înaltele culmi ale evlaviei.

Toate însemnările despre vremuri și persoane dau un răspuns negativ. Ei erau oameni cu o fire ca a noastră, și cele ce vedeau în jurul lor le „chinuia” în toate zilele suflețele lor neprihănite. 2 Petru 2.7.8. Ei dobîndiră neprețuita binecuvîntare a neprihănirii pe o singură cale, unica cale ce, de la păcătuirea lui Adam, a fost cu puțință de dobîndit de ființa omenească.

Calea de a ajunge neprihănit este cu putere scoasă în evidență în Noul Testament. Cea mai clară și mai deplină prezentare se găsește în epistola lui Pavel către Romani. Chiar de la începutul argumentării sale apostolul declară: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede... deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. Rom. 1.16.17.

Evanghelia este aceea care dezvăluie celui credincios desăvârșita neprihănire a lui Dumnezeu. Tot Evanghelia este care dezvăluie calea prin care neprihănirea poate fi dobândită de oamenii păcătoși, și anume, prin credință. Lucrul acesta este înfățișat mai pe larg în următoarea exprimare :

„Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire (dreptate), pe care o dă Dumnezeu, fără lege (faptele Legii) — despre ea mărturisesc (o aprobă, a acceptă) Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El“. Rom. 3,21—22.

În prima parte a acestei afirmații apostolul arată partea pe care o are legea în problema îndreptării. „Prin lege vine cunoștința deplină a păcatului“. Cunoștința păcatului; nu izbăvirea, liberarea de păcat. Legea nu poate izbăvi din păcat. Nicio efortare depusă de păcătos spre a asculta legea nu-i poate șterge vina sau să-i aducă neprihănirea lui Dumnezeu.

Această neprihănire, Pavel declară că „vine prin credința în Isus Hristos... Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu“. Rom. 2,22-25.

Prin credința în singele lui Hristos toate păcatele credincioșilor sînt șterse și neprihănirea lui Dumnezeu este pusă în locul ei în contul credinciosului. O, ce minunat schimb! Ce dovadă a iubirii și harului divin! Iată un om născut din păcat. După cum spune Pavel, el este „plin de orice fel de nelegiuire“ (Rom. 1,29). Moștenirea sa în răutate este neînchipuit de rea. Pe o cale anume, iubirea lui Dumnezeu strălucind de la crucea Golgotei ajunge la inima acestui om. Aceasta este îndreptățirea prin credință.

După ce face aceste clare și puternice afirmații în ce privește calea prin care se ajunge la îndreptățire, apostolul ilustrează adevărul expus, printr-un caz concret. El ia de exemplu experiența lui Abraam.

„Ce vom zice că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Abraham?“ Rom. 4,1.

Anticipându-i răspunsul, noi spunem: Abraam a fost socotit neprihănit. Dar cum — în ce chip? Pavel ne spune :

„Dacă Abraam a fost socotit neprihănit (îndreptățit) prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu“. Rom. 4,2.

A fi neprihănit prin fapte este o sugestie, o părere — dacă un asemenea lucru poate sta. Este oare aceasta calea prin care să fie dobândită neprihănirea?

Căci ce zice Scriptura? „Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“.

Aceste cuvinte statornicesc pentru totdeauna calea prin care a dobândit Abraam neprihănirea lui Dumnezeu. Nu prin fapte; ci prin credință.

Calea lui Abraam, singura cale.

Statornicind problema felului în care Abraam a dobândit neprihănirea lui Dumnezeu, Pavel trece să arate că aceasta este singura cale, și nici o alta, prin care poate fi dobândită neprihănirea.

„Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce scotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire“. Rom. 4,5.

Ce bunătate! Ce mare îndurare! Domnul, care este „neprihănit în toate căile Sale“, oferă propria Sa desăvârșită neprihănire oricărui păcătos, deznădăjduit, care vrea să creadă aceea ce spune El. Citește din nou; „Celui ce nu lucrează, ci crede în El... credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.“

Atît de importantă, atît de fundamentală este această cale a îndreptării încît apostolul se ocupă în întreg acest capitol să reafirme, să repete și să convingă pe toți despre aceea ce el a lămurit în citeva cuvinte. Iată citeva din afirmațiile lui :

„Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit“. Rom. 4,6.

„Zicem că lui Abraam credința i-a fost socotită ca neprihănire“. Rom. 4,9.

„Deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Dar nu numai pentru el este scris că i-a fost socotită ca neprihănire; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor (păcatelor) noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (îndreptății)“. Rom. 4,21-25.

Această afirmație precisă, hotărîită, dezvăluie sufletului singura cale ce duce de la păcat, vinovăție și osîndă, la neprihănire și liberare de sub osîndă și moarte. Cu aceasta sînt de acord toate celelalte afirmații ale Scripturilor privitoare la această mare problemă de a fi socotit neprihănit.

Cele trei cuvinte „îndreptățirea prin credință“ exprimă cea mai minunată tranzație din această lume materială ce poate fi concepută de mintea omenească. Ele exprimă cel mai mare dar pe care Dumnezeu, în infinita Sa plenitudine, l-a putut revărsa asupra noastră. Acest mare adevăr exprimat prin această rostire de trei cuvinte, a fost cercetat, tîlmăcit și socotit ca pricină de bucurie de miloane de credincioși în cursul veacurilor trecute, și încă și acum el mai alcătuieste tema de cel mai mare interes și importanță pentru familia omenească.

Recapitulînd aceste afirmații, găsim :

Că legea lui Dumnezeu pretinde îndreptățire din partea tuturor celor care sînt sub jurisdicția ei. Dar datorită păcătuirii toți au ajuns neinstare să dea pe față neprihănirea pe care o pretinde legea. În cazul acesta, ce are de făcut păcătosul? Călcarea din partea sa a dreptei legi a lui Dumnezeu l-a făcut ne drept. Lucrul acesta l-a adus sub osînda acestei legi. Fiind osîndit, pedeapsa călcării sale trebuia plătită. Pedeapsa este moartea. El are o datorie ce-i pretinde viața. El este sub o osîndire ce nu poate fi niciodată înlăturată. El stă în fața unei pedepse de care nu poate scăpa niciodată. Ce poate face? Există vreo cale de ieșire din această situație sumbră și fără de nădejde? Da există.

„O neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc (o aprobă, o acceptă) Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți care cred“. Rom. 3,21.22.

Aceasta dezvăluie calea de satisfacere a cerințelor legii, și afirmă cu tărie că singura cale de a face aceasta este „prin credință“. Pentru mintea firească, această soluționare este o taină. Legea cere ascultare; ea cere fapte de dreptate în preocupările vieții. Cum pot fi satisfăcute asemenea cerințe prin credință dacă nu prin fapte? Răspunsul este dat prin cuvinte lămurite :

„Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit să fie, prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu“. Rom. 3,24.25.

Ce minunată soluționare a cutremurătoare probleme a păcatului! Numai Infinitul, Atotștiutorul și Îndurătorul Tată putea și avea să găsească o asemenea soluție. Numai scrierile inspirate o pot descoperi. Și această cale de a face pe un păcătos un neprihănit se găsește doar în nepătata Evanghelie a lui Hristos.

„Prin credință el (păcătosul, care atât de copleșitor păgubise și jignise pe Dumnezeu) putea prezenta lui Dumnezeu meritele lui Hristos, și Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul păcătosului. Neprihănirea lui Hristos este primită în locul nedesăvârșirii omului“.

Hristos veni în lumea aceasta ca Răscumpărătorul nostru. El deveni înlocuitorul nostru. El luă locul nostru în lupta cu Satana și păcatul. El fu ispitit în toate privințele ca și noi, însă nu păcătui niciodată; El iubi neprihănirea și urî nelegiuirea. Viața sa de perfectă ascultare satisfăcu cerințele legii. Și o, lucru de uimire și mirare este că Dumnezeu primește neprihănirea lui Hristos în locul nedesăvârșirii păcătosului, a nelegiuirii lui.

În acest schimb divin, „Dumnezeu îl iubește, îl iartă, îl îndreptățește... și îl iubește (pe păcătos) așa cum El iubește pe Fiul Său“. Nu e de mirare că Pavel proclama în lumea largă că iubirea lui Hristos îl silea să săvârșescă lucrările sale, ca să poată câștiga pe Hristos și să rămână îmbrăcat în neprihănirea Lui, care este atribuită păcătosului prin credință.

În chipul acesta este lămurit chiar cum credința ia locul faptelor și este socotită ca neprihănire. Acest minunat adevăr ar trebui să fie pe deplin limpede pentru fiecare credincios; și el trebuie să devină o experiență personală. Ar trebui ca bucuroși să primim iertarea și îndreptățirea acordată, și de îndată să facem experiența păcii și bucuriei pe care un asemenea schimb este în stare a le aduce în inimile noastre.

„Deci, fiindcă sintem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5,1.

În sfârșit, apostolul își încheie expunerea sublimă a sale teme cu aceste asigurătoare cuvinte:

„Ce zice ea deci? „Cuvîntul este aproape de tine; în gura ta și în inima ta“. Și cuvîntul acesta este cuvîntul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit. Căci prin credință din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire“. Rom. 10,8—10.

„Îndreptățirea prin credință“ nu este o teorie. Unii s-ar putea prinde de o teorie în legătură cu aceasta, și în același timp să fie necunoscători ai neprihănirii pe care o dă Dumnezeu și să caute să-și pună înainte o neprihănire a lor însăși.

„Îndreptățirea prin credință“ este o lucrare, o experiență. Ea este o supunere față de „dreptatea lui Dumnezeu“. Înseamnă o posibilitate de a sta în fața lui Dumnezeu și a

legii Sale. Înseamnă o regenerare, o naștere din nou. Fără de această posibilitate nu ar fi nici o nădejde pentru păcătos, căci el ar rămîne sub osînda neschimbatei și sfîntei legi a lui Dumnezeu. Însăpămîntătoarea ei osîndă ar atîrna neîncetat deasupra capului său.

De aceea de cit de mare însemnătate se vedește faptul că noi creștinii să ajungem să cunoaștem, printr-o experiență clară și pozitivă, că această mare lucrare numită „îndreptățirea prin credință“ a fost săvîrșită în inimile și viețile noastre prin puterea lui Dumnezeu. Numai atunci putem cu adevărat să înălțăm rugăciune Domnului, adresîndu-ne: „Tatăl nostru, Carele ești în ceruri, sfințească-se numele Tău“.

„Acest nume este sfințit de îngerii din ceruri, de locuitorii lumilor necăzute. Cînd te rogi: „sfințească-Se numele Tău“, tu ceri ca el să poată fi sfințit în lumea această, sfințit în tine însuși, Dumnezeu te-a recunoscut înaintea oamenilor și înaintea îngerilor ca fiind un copil al Său. Roagă-te ca să nu aduci nici o dezonoare „frumosului nume pe care-L porți. (Iacob 2,7). Dumnezeu te trimite în lume ca reprezentant al Său. În fiecare faptă a vieții tale, trebuie să se dea pe față Numele lui Dumnezeu. Această cerere preînde de la tine ca să ai caracterul Lui. Nu poți să sfințești Numele Lui, nu poți să-L reprezîți în fața lumii, decît dacă, prin viață și caracterul tău, reprezîți însăși viața și caracterul lui Dumnezeu. Poți face aceasta numai dacă primești harul și dreptatea Domnului Hristos“.

S-ar părea că „îndreptățirea prin credință“ înfățișează aspectul acela cînd credinciosul, din moment ce crede în jertfa Domnului Hristos, avînd „credință“, acest singur fapt al enunțării, al pretenției lui de „credincios“ în chip magic, ca o vrajă, îl face și părtaş al acestei „îndreptățiri prin credință“.

„Credința“ pe care o amintește apostolul Pavel că i-a fost socotită lui Abraam ca îndreptățire este acel element al ei, cea parte care se prinde de făgăduința iertării și curățirii, cea credință în jertfa Domnului Isus, ca ispășitor al păcatelor, preînchipuit în tot serviciul sanctuarului. Lucrul acesta îl dovedește cu prisosință exemplificarea „credinței“ lui în ridicarea de altare oriunde îi călca piciorul, dovedindu-și „credința“ că numai în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, fără vreo contribuție faptică a sa, putea nădăjdui în iertarea păcatelor. Dar în același timp, însăși aceste altare arată că Abraam și-a transpus faptic, vizibil, credința aceasta a sa. Iar apoi în tot cursul umblării sale Abraam a făcut din neprihănirea ce i-a fost socotită de Dumnezeu prin

credință nu prin fapte, o viață, o trăire, o dovedire în afară a acestei neprihăniri sau îndreptățiri pe care o căpătase de la Dumnezeu.

Cît de lămurit explică apostolul Iacob felul acestei „credințe“ a lui Abraam, „credință“ ce i-a adus acordarea din partea lui Dumnezeu, a neprihănirii! Astfel tilcuiește Iacob această „credință“ aducătoare de neprihănire: „Abraam, pînintele noastre, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, cînd a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: „Abraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit“; și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu“. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. După cum trupul fără duh este mort, tot așa credința fără fapte este moartă“. Iacob 2,21—26.

Dacă pe de o parte jertfa Domnului Isus nu este o lucrare în a cărei compunere intră vreo parte a credinciosului, ci este un dar nemeritat acordat oricărui credincios care vrea să-l primească, pe de altă parte înseamnă că odată cu recunoașterea prin credință a tot ce s-a săvîrșit pe Golgota pentru mîntuirea sufletelor credincioșilor, aceștia urmează ca din acel moment să ducă o viață ale cărei fapte să fie demne de neprihănirea sau îndreptățirea pe care a primit-o în dar. „Urmărește neprihănirea“, îndeamnă apostolul Pavel, voind să spună că neprihănirea nu este ceva ideologic, teoretic, ci ea trebuie vădită; și apoi nu este un fapt de moment, o senzație trecătoare, ci ea trebuie să fie o continuare, să fie urmărită clipă cu clipă pînă se va ajunge la cea treaptă a desăvîrșirii în Isus Hristos. „Fiți desăvîrșiți“ spunea Hristos.

Apostolul Pavel după ce vorbește despre neprihănire, îndreptățirea primită de credincios în dar, amintește că la fel trebuie să urmărească a avea o viață de exemplificată credință în general, dovedită prin dragoste și pace întreolaltă cu toți oamenii. 2 Tim. 2,22. Iar apostolul Ioan arată că cine crede în Dumnezeu, neprihănirea mîntuitoare ce nădăjduiește a-i fi parte, trebuie să o trăiască așa încît această neprihănire să-i alcătuiască îmbrăcămîntea vieții, podoaba capului și a cugetării sale, să-i fie „manta și turban“, o laudă și o cinste pentru toți care o privesc. 1 Ioan 3,10; Iov 29,14.

(Continuare în pagina 14-a)

TU EȘTI HRISTOSUL, SFÎNTUL LUI DUMNEZEU!

Din clipa aceea mulți din ucenicii Lui, s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El. Atunci Isus a zise celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” „Doamne” I-a răspuns Simion Petru, „la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice, și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu”. Ioan 6,66—69.

Cele redată aci în versetele de mai sus, de către evanghelistul Ioan, au avut loc în sinagoga din Capernaum, după minunea cu înmulțirea pâinilor, când din 5 pâini și 2 pești, Domnul Isus a hrănit 5 000 de bărbați afară de femei și copii și au mai rămas 12 coșuri pline cu fărâmituri, ce urmau să fie împărțite la cei săraci pentru a le duce celor rămași acasă.

Minunea a fost mare, încât evanghelistul Ioan spune că mulțimea hrănită se gîndea să-L proclame ca împărat al Iudeilor, căci ziceau ei: „atunci când noi ne vom răscula contra romanilor, dacă se va întîmpla să fie cineva rănit în luptă, El îl va vindeca; dacă se vor termina proviziunile, El dintr-o pîine sau două ne satură pe toți”. De asemenea scrierile inspirate spun că și ucenicii doreau ca împărăția lui Israel să fie o împărăție universală, iar toate celelalte națiuni să fie supuse lor și astfel ei îndemnau pe noroade să fie mai active și să-L pună cu forța împărat, căci El e foarte modest.

Mintuitorul Isus cunoștea și știa că aici lucra duhul cel rău: Domnul Isus Hristos nu intenționa să îndepărteze pe

celelalte popoare. Căci El însuși zisese în Evanghelia de la Ioan 10,16: „Mai am și alte oi, care nu sînt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un păstor”.

De asemenea la Isaia 56,7 citim: „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”.

În al doilea rînd Domnul Isus spunea despre relațiile dintre creștinism și autoritatea de Stat cînd zicea: „Dați Cezarului cele ce sînt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu”.

De aceea Mintuitorul în primul rînd a poruncit ucenicilor să se suie în corabie și din Betsaida să treacă dincolo la Capernaum, iar noroadelor le-a poruncit cu putere să se risipească. Iar El a rămas singur pe munte ca să se roage. Ce greu le-a venit ucenicilor să se despartă în situația aceasta cînd, ziceau ei, era gata să se îplinească visul lor, de a fi scoși de sub învinuirea că sînt urmașii unui înșelător și se învinuîră unul pe altul în corabie, că au fost lași și s-au supus prea repede poruncii Domnului Isus. Ba chiar au fost rostite cuvinte de îndoială cu privire chiar la Isus pentru faptul că nu a primit să fie împărat. Raportul biblic spune că în acest timp s-a ivit o furtună pe marea Galileiei care era gata să-i inneze și luptîndu-se cu valurile, au uitat de toate planurilor lor și erau dornici să-și poată scăpa viața. Se gîndeau și ziceau: „Ce bine dacă ar fi

Domnul aici! El ar certa marea și ea s-ar liniști”. În timpul acesta către revărsatul zorilor Isus a apărut mergînd pe luciul apelor către ei. Speriați, ei au crezut că este o nălucă prevestitoare de moarte, dar Domnul le-a spus: „Eu sînt, nu vă temeți”, apoi a poruncit mării să se liniștească și ea s-a liniștit.

PASTOR:

PINTILIE BACIU

Ucenicii ajungînd de partea cealaltă, au găsit deja mulți oameni, care văzînd că Domnul și ucenicii plecase din Betsaida, au plecat și ei pe jos și au mers toată noaptea, ajungînd la Capernaum înaintea ucenicilor care se luptase toată noaptea cu furtuna.

Ei au povestit mulțimii, cele întîmplate lor pe mare și felul cum Mintuitorul a venit la ei pe luciul apelor și cum la cuvîntul Lui marea s-a liniștit.

După ce ei au terminat de spus, a venit și Domnul Isus. Atunci unul din mulțime, curios fiind să audă din gura lui Isus cele întîmplate a întreat: „Învățătorule, cînd ai venit aici și cum?”. Domnul Isus nu a răspuns însă cuvintelor acestui om curios, ci a dat un răspuns întregii mulțimi arătînd că El cunoaște cele din inima lor și a zis: „Adevărat vă spun că Mă căutați pentru pîinea și peștele pe care l-ați mîncat ieri, umblați dar nu după mîncarea

pieritoare, ci după cea veșnică". Văzându-se descoperiți, un cărturar a luat cuvîntul și a zis: „Da, dar Moise a dat părinților mană în pustie 40 de ani și au mîncat", cu alte cuvînte a zis el, Tu ce semn faci, numai pentru că ne-ai dat să mîncăm o singură dată să credem în Tine? Dă-ne și Tu pîine mereu ca Moise și atunci credem în Tine!

Sosise momentul în care Domnul Isus a găsit cu cale să pună la încercare credința celor 70 de ucenici cît și credința celorlalți ucenici care se țineau după El.

Ținem să remarcăm faptul că Domnul Isus, potrivit celor din Luca 6, 17 avea mai mulți ucenici care se alăturase Lui, însă nu toți erau sinceri. Mulțimea celor ce îl urma se putea împărți în mai multe categorii. O parte din ei mergeau după El pentru că le plăcea foarte mult predicile Lui, care se deosebeau de predicile Fariseilor și Cărturarilor care erau monotone, sterpe și lipsite de putere spirituală. (Luca 4,15). După ce plecau însă își vedeau mai departe de plăcerile și poftele lor fără a pune în practică și a trăi cele auzite de la Isus. Erau apoi din aceia care veneau după El din curiozitate, pentru a se distra văzînd minunile pe care le făcea El și atîta tot. Alții veneau după El să tragă numai foloase, să fie vindecați, hrăniți, ajutați și la urmă plecau fiind lipsiți de bunul simț de a mulțumi pentru cele primite. Ca exemplu avem cazul celor 10 leproși pe care i-a vindecat Domnul, dar numai unul din cei 10 care au fost vindecați de boala aceasta îngrozitoare, s-a întors și a mulțumit Domnului. Domnul Isus a întreat: „Nu am vindecat Eu 10 leproși, ceilalți unde sînt, numai Samari-teanul acesta s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu pentru cele primite?". Bunul Dumnezeu să ne ajute ca noi să nu fim ca acești oameni nerecunoscători, ci să fim plini de recunoștință și mulțumire înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pentru binele și serviciile pe care ni le fac. Și mai erau și

unii cu inimi sincere și curate, așa cum zisese Domnul la Matei 5,8: „Ferice de cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu".

Așa cum am arătat mai sus, Domnul Isus a pus la încercare credința ascultătorilor Săi atît de diverși prin cuvintele din Ioan 6,51.52: „Eu sînt pîinea vie care s-a coborît din cer. Dacă mîncă cineva din pîinea aceasta, va trăi în veac; și pîinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii". La auzul acestor cuvînte iudeii se certau între ei și ziceau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-L mîncăm?".

În vorbirea aceasta figurată Domnul Isus nu a ieșit din uzul vorbirii curente de atunci, căci chiar în Lege, la Deut. 8,3 zicea: „omul nu trăiește numai cu pîine ci și cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu". Dar cei care nu erau întemeiați bine și urmase după Domnul din curiozitate, de abia au așteptat ceva de care să se poticnească și avînd prejudecăți cu privire la Isus, nu L-au mai întreat așa cum L-au întreat cei 12 cînd a vorbit despre pilda cu neghina de la Matei 13,36. „Doamne tilcuiește-ne pilda cu neghina!" și Domnul cu bucurie le-a explicat-o. Și astfel au plecat de la Isus vorbindu-L de rău și alăturîndu-se vrăjmașilor Lui. Au mai rămas doar cei 12 pe care Domnul i-a întreat: „Voi nu vă duceți?" La care Petru a răspuns în numele ucenicilor: „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfîntul lui Dumnezeu". De aici înțelegem că cei 12 apostoli au putut să stea în timpul crizei din Galileia lîngă Domnul Isus, în primul rînd ca urmare a faptului că sînta lor credință era întemeiată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, adică ei îl cunoșteau pe Hristos din studiul profețiilor, ei văzuse că cele spuse de profeți cu privire la El s-au împlinit întocmai. De exemplu: profeția pe care o făcuse Iacob

cu privire la Iuda fiul său, că din el va ieși Silo (adică Mesia) „și de El vor asculta popoarele". Gen. 49,10; de asemenea Isaia 7,14 că se va naște dintr-o fecioară; apoi Mica 5,2 unde spunea că: „Cel ce va stăpîni peste Israel", adică Isus, se va naște din Betleemul lui Iuda; cu privire la timpul cînd trebuia să se nască, în profeția de la Daniel 9,25 este arătat că la sfîrșitul perioadei profetice de 70 săptămîni profetice din lanțul celor 2 300 de ani, urma să fie botezat și uns cu Duhul Sfînt, iar la jumătatea săptămînii a 70-a, adică în primăvara anului 31 e.n., urma să fie răstignit. De asemenea profeția din Isaia 53 cu privire la suferințele Lui și cele spuse la Ps. 16,10 cu privire la învierea Lui: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea".

Iar în al doilea rînd pentru că îl cunoșteau pe Isus din experiența personală. El văzuse că cele ce spusesese profeții se împlinise.

După învierea și înălțarea lui Isus la cer sf. apostol Petru zice cu privire la cele de mai sus astfel: „În adevăr v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci cînd, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea și noi înșine am auzit acest glas din cer, cînd eram cu El pe muntele cel sfînt", aceasta cu privire la experiența personală pe care au făcut-o ei cu Isus. Apoi cu privire la studiul profețiilor ce se referă la El zice: „Și avem Cuvîntul proorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care

(Continuare în pag. 14-a)

ISAAC NEWTON!

—1642—1727—

E adevărat că de la epoca lui Newton lumea a făcut salturi uriașe calitative și cantitative în toate domeniile științei, dar aceste salturi le-a făcut de pe umerii gigantilor anteriori, cum însuși Newton mărturisea despre propria sa lucrare: „Dacă am putut vedea ceva mai departe decât alții, aceasta se datorește faptului că m-am ridicat pe umeri de giganti”. De altfel e o lege fundamentală, recunoscută, că „unul seamănă și altul culege”. Noi, în generația actuală, sintem beneficiarii strădanilor unor muncitori care au avut parte, poate, la vremea lor, numai de sudoare, de sînge și de dispreț, după cum și alții, după noi vor fi beneficiarii nobilelor eforturi ale noastre.

Contribuția lui Newton la sporirea patrimoniului de bunuri spirituale ale omenirii este mult apreciată în zilele noastre.

„Pentru fenomenele macroscopice, fenomenele obșnuite din natură, cu care ne întîlnim la fiecare pas, fizica lui Newton își păstrează întreaga valoare. În același sens opera lui Newton este eternă și nu-și pierde niciodată marea ei însemnătate”, spunea academicianul S. I. Vavilov.

Iar Einstein îi aduce următorul omagiu: „Nu ne putem opri gîndurile de a nu se îndrepta către acest strălucitor spirit, care cum nimeni altul n-a făcut-o înainte sau după el, a trasat cărarea gîndirii cerțării și construcției practice apusene. El n-a fost numai un inventator de geniu în ce privește metodele speciale călăuzitoare; el a dat pe față și o stăpînire unică a materialului empiric cunoscut în timpul său, și a fost minunat de inventiv în demonstrații speciale matematice și fizice. Pentru toate motivele acestea el merită adîncă noastră venerație. Ba, el este o figură mult mai însemnată decît îl face propria sa știință, întrucît a fost plasat la un punct de cotitură în dezvoltarea intelectuală a lumii”.

Pe scurt, viața lui Isaac Newton este aceasta:

Născut la două luni după ce îi moare tatăl, la 25 decembrie 1642, după trei ani e oarecum lipsit și de mama lui, care se căsătorește din nou într-o localitate învecinată. Copilul a rămas în grija bunicii pînă la 15 ani. Newton un copil de constituție slabă și timid din fire, prefera să-și folosească spiritul inventiv făurindu-și propriile sale jucării: „o moară minată de un șoarece, un zmeu cu lanternă, un cadran solar, un orologiu de lemn”. La vîrsta de 12 ani începe

să studieze la o școală pregătitoare din vecinătate, de unde, după rezultate splendide trece ca elev la Trinity College din Cambridge. În 1665 și respectiv 1668 primește titlurile universitare de Bacalaureat și de Magistru în Arte de la acest colegiu. Se stabilește la Cambridge, unde matematicianul Barrow și-l apropie, și ca omagiu pentru capacitatea lui în domeniul matematicilor renunță în 1669 la catedra de profesor universitar în favoarea lui Newton, catedră pe care acesta a ilustrat-o pînă în 1696. În 1696 a fost numit controlor al monetației statului și în 1699 director al ei, în care calitate a adus foloase însemnate economiei publice. Datorită noilor obligații, renunță în 1696 la catedra de profesor universitar de matematici în favoarea unui alt ilustru matematician, Whiston. În 1689 el reprezintă universitatea în Parlament. În 1699 a fost ales membru străin al Academiei Franceze. În 1701 a fost din nou ales de Universitatea din Cambridge ca deputat în Parlamentul Englez. În 1703 a fost ales președinte al Societății Regale, poziție pe care a deținut-o prin re alegere anuală pînă la sfîrșitul vieții sale; iar în 1705 i s-a dat titlul de nobil. Newton a murit la 20 martie (st.v.) 1727 în vîrstă de 84 de ani la Kensington în apropiere de Londra. Regele George I a dispus ca el să fie înmormîntat în mînaștirea Westminster. N-a fost căsătorit.

Opera științifică a lui Newton e variată și caracterizată prin temeinicie și vastitate. Mintea lui cuprinzătoare l-a determinat să studieze natura ca un tot, istoria ca un tot, și cronologia ca un tot. Toate ideile științifice ale lui Newton s-au ivit în tinerețe. În anii 1666—1667, cînd încă era student, și se găsea la casa părintească din cauza epidemiei de ciumă de la Cambridge, s-au maturat în mintea lui cele trei mari descoperiri ale sale: calculul infinitesimal, gravitatea universală și compunerea luminii. Dar el nu și-a publicat gîndurile decît mulți ani mai tîrziu — iar altele au fost publicate numai după moartea lui — datorită pe de o parte firii lui închise, care nu exterioriza ceea ce se întîmpla în interior, cît, și prin obiceiul răspîndit pe atunci printre savanți de a nu-și publica descoperirile pînă nu rezolvă problemele ce pot fi dezlegate prin noua descoperire. Astfel el a comunicat la Royal Society rezultatele principale obținute de el cu privire la gravitație deja în 1683, dar lucrarea care cuprindea gravitația a apărut de abia în 1687 sub

titlul „Principiile Matematice ale Filozofiei Naturale“. Aceasta se ocupă și de teoria refracției luminii, a propagării sunetului etc. Cercetările lui în domeniul opticii, cu privire la descompunerea luminii albe în raze de diferite culori cu ajutorul prizmei, Newton le începuse încă din 1666; dar cele dintâi lucrări ale sale cu privire la aceasta le-a prezentat la Royal Society de abia în 1672. Rezultatele cercetărilor lui optice au apărut prima dată sub titlul „Optica sau un tratat despre reflecțiile, refracțiile, inflecțiile și colorile luminii“ (1704). Odată cu această primă ediție a lucrării, Newton a unit și dizertațiile lui analitice „De quadratura curvarum“ și „Enumeratio linearum tertii ordinis“. „Arithmetica universalis“ a lui (1707) cuprinzând prelegerile lui analitice ținute de el la Cambridge, a fost publicată de Whiston. „Methodus differentialis“ și „Analysis per aequationes numero terminorum infinitas“ au apărut în 1711.

În 1692—1693 studia formarea soarelui și a planetelor.

Newton a fost un om conștiincios și a dus o viață morală, fiind „sufletul cel mai curat“ cunoscut pe atunci. Foarte blind, liniștit și modest, fără să pară vreodată minios, de gândire adâncă, avînd o comportare plăcută, agreabilă și simpatcă. Își atribuia succesele în cea mai mare parte operelor înaintașilor săi. Mîncă foarte puțin, aproape nimic, uneori uita de tot de mîncare. Dădea multă atenție grădinii ne-suferind să vadă în ea vreo buruiană. Se cufunda uneori atît de adînc în meditațiile sale, că nu-l preocupă ceea ce se întimpla în jurul său. Newton s-a bucurat de un prestigiu științific necontestabil în timpul vieții sale, cît și după moarte. Prin opera și caracterul său Newton stă ca o falnică pildă de muncă și conștiinciozitate.

Notă: Pentru studiu mai pe larg a se consulta Isaac Newton: Principiile Matematice ale filozofiei naturale, traducere de Prof. Victor Marian, publicată de Editura Academiei Republicii Populare Romîne.

PREJUBILARE

„ȘI OAMENII NU VOR
MAI ÎNVĂȚA RĂZBOIUL“

Cîntați, cîntați, pămînt și ceruri
Ura-ntre oameni a pierit,
E armonie de a pururi
Și-o pace fără de sfișit.

De la atom la galaxie
În universul infinit,
Nu mai e pic de vrăjmășie;
Eternul vis s-a împlinit!

Nu-i prunc să aibă moarte-n cale,
Nici tînăr om nenorocit,
Nu e fecioară-n plîns și jale,
Nici mamă în veșmînt cernit.

Mai veselă este lumina,
Mai clare cerurile noi.
În care nu mai e ruina
Și spaima cruntului război.

E viață, prea curată viață,
Ce nimeni n-o va întina;
Iubirea, cu a ei dulceță
În fericire-o va-mbrăca.

Cîntați, cîntați, pămînt și ceruri
Ura-ntre oameni a pierit,
E armonie de a pururi
Și-o pace fără de sfișit.

D. FLOREA

ELOGIUL MEȘTEȘUGARILOR!

DUPĂ

J
E
A
N

A
I
C
A
R
D

De n-ar fi plugarii am avea noi, oare,
Piinea de pe masă, piinea hrăitoare?
Toți — s-o știi, nepoate — am pieri-ntr-o zi
Dacă ale țării rodnice ogoare
Ei, doar într-o vară, nu le-ar mai munci.

De n-ar fi brutarul, cine-ar face piine?
Cei ce taie lemne-n codnii de n-ar fi
Case și cabane din ce-am construi?
Sau cu ce-am aprinde focu-n sobă, miine,
Cînd sub cer de iarnă crunt va viscoli?

Ce ne-am face oare de n-ar fi minerul
Cel ce scoate zilnic, din adînc, cărbune?
Mobila din casă, toată, (o minune)
O făcu — știi bine — meșterul, dulgherul.
Fără el, nepoate, ce ne-am face? Spune!

Am avea noi pînză fără țesătoare?
Croitori, nepoate, de n-ar fi sub soare
Haîne, oare, singuri ne-am putea noi coase?
Dezbrăcați, pe-afară, am putea noi oare
Să umblăm cînd gerul îți pătrunde-n oase?

De n-ar fi zidarii ce s-ar face țara?
Case și palate, cine-ar construi?
Ce-am purta-n picioare — iarna ca și vara —
Dacă el, cizmarul, n-ar mai meșteri?
Spune-mi, de el cine s-ar putea lipsi?

Eu ți-am pus o seamă de-ntrebări. Din toate
Tu să-nveți un lucru: noi, onicine-am fi,
Unii fără alții nu putem trăi.
Astăzi, al meu sprijin tu-l dorești, nepoate,
Miine-n schimb, la tine, eu voi merge, poate.

Dragul meu, de aceea, noi, cît viețuim
(De lucrăm în fabrici, ori trudim la plug)
Trebuie ca frații-n pace să trăim
Și deopotrivă să ne prețuim:
De dispreț nu-i vrednic nici un meșteșug.

DE

I
O
A
N

B
A
T
R
Î
N
A

V
O
I
V
O
D
E
N
I

— Vorbirea adevărului este simplă. — Seneca.

— Adevărul are o inimă liniștită. W. Shakespeare.

— Uneori adevărul poate să nu pară verosimil. — N. Boileau.

— Adevărul trăiește, ca toate ființele vii, numai ca totalitate; cînd se desparte în părțile lui, îi dispare sufletul și rămîn din el numai abstracțiunile moarte cu miros de cadavru.

— Adevărul așteaptă. Numai minciuna e grăbită. — Al. Vlahuță.

— Nimic nu e mare dacă nu e adevărat. — Lessing.

— Nu avem atît nevoie de ajutorul prietenilor, cît mai ales de încrederea în ajutorul lor. — Epicur.

— Plece-se armele în fața togii, laurii în fața faptei de laudă. — Cicero.

— Ascultă cu plăcere și nu vorbește mult. — Cleobul.

— Ia seama, tu care te crezi puternic pentru că știi să te ascunzi. — Al. Vlahuță.

„CUGETARI“

„HRISTOS DOMNUL NOSTRU!”

★

—DOMNUL
HRISTOS
CA
„SINGURUL
NĂSCUT” —

★

—MONOGENES—

Toate expresiile folosite în Ebraică și Greacă și care au fost traduse cu „Născut”, „Întâiul Născut”, și „Singurul Născut”, se referă în primul rând la nașterea naturală, fizică. Uneori, așa cum am mai amintit cu alte ocaziuni, ele au fost folosite și într-un sens simbolic. În studiul de față ne vom ocupa în mod deosebit cu însemnătatea expresiei grecești, *monogenes*, care este redată cu „singurul...” în Luca 7,12; cu „singurul Lui Fiu”... în Ioan 3,16; „singurul Lui Fiu” în Ebrei 11,17 și „singurul — sai — unicul Meu Copil”, în Luca 9,38. În Septuaginta găsim aceeași expresie,

monogenes — iar unele traduceri redau cu „singurul născut” textele din Ps. 22,20; 35,17. De asemenea în Jud. 11,34 cu „singurul lui copil”.

Alte traduceri redau textul din Ioan 3,16 cu „singurul” „(Unicul) Fiu” (Tr. Moffat).

Ca o observație preliminară cineva poate trage concluzia că în această expresie, *monogenes*, accentul este în mod deosebit pus pe ideea de singurul, de unicitate, cineva considerat sau onorat mai presus de ceilalți din familie. Totuși, vom reveni la aceasta mai târziu în prezentul studiu.

Deocamdată să observăm următoarele :

MIHAIL

POPA

1. INSEMNĂTATEA ȘI SEMNIFICAȚIA EXPRESIEI — MONOGENES —

a) Că ideea unui fiu „prea iubit” se cuprinde în însemnătatea expresiei — *monogenes* — lucrul acesta se poate vedea în cazul lui Abraam și Isaac.

În Ebrei 11,17 citim :
„El (Abraam), care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul (monogenes) lui fiu!“ (Ebrei 11,17).

Dar în Septuaginta citim :
„Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu (agapeton), pe care-l iubești (egapesas), pe Isac“ (Gen. 22,2).

b) Mai mult, în timpul acestei experiențe Isaac nu era singurul fiu al lui Abraam ; el îl avea pe Ismael, care era cu certitudine fiul său (Gen. 16,15 ; 17,23.25.26. etc.), și el era în vîrstă de 14 ani în timpul marelui încercări a credinței lui Abram. Unii au insistat asupra faptului că există o speranță, în aceea că Isaac a fost fiul soției lui Abraam și de asemenea, că el era fiul făgăduinței. Lucrul acesta este adevărat, dar atît Ismael cît și Isaac, au fost în mod hotărît fiii lui Abraam, și astfel stînd lucrurile, Isaac nu a fost „singurul născut“ al tatălui său, dacă este să considerăm expresia „singurul născut“, numai în sens fizic.

Istoricul Iosefus Flavius face referire asupra acestei probleme. În Antichitățile sale, cartea 20, capitolul 2, secția I-a, există o notă a redactorului care sună astfel : „Iosefus folosește aici expresia monogenes, — singurul fiu născut — cu sensul de prea iubit, așa cum se poate vedea în Vechiul și Noul Testament, vreau să spun că această exprimare se folosea acolo unde exista unul sau mai mulți fii pe lîngă cel în cauză. Gen. 22,2 ; Ebrei 11,17.

Lucrul acesta subliniază de asemenea faptul că în timp ce Domnul Isus este numit „Singurul Său Fiu“ (Ioan 3,16), El mai este amintit ca fiind de asemenea „Fiul Meu preaiubit“ (Mat. 3,17). Traducerea revizuită (R.S.V.) a Sfințelor Scrip-

turi în textul din Luca 3,22 ca și în traducerea romînească, spune „Tu ești Fiul Meu Preaiubit“, dar într-o notă marginală la expresia „Preaiubit“ mai dă și traducerea „Singurul Născut“. În unul din manuscrisele grecești Codex Bezae, din (textul din Luca 3,22) expresia în studiu este redată numai cu „Singurul Născut“, în loc de „Preaiubit“, așa cum îl redă versiunea romînească a Bibliei (Tr. Cornilescu) și alte traduceri. Și în acest fel a fost luată de Justîn Martirul în „Dialogul Său cu Trifo“ cap. 103 și de către Clement din Alexandria.

Deci cu cît mai plină de însemnătate este a înțelege — a recunoaște — expresia de „Singurul Născut, monogenes, în sensul său de „cel iubit“, sau „Cel preaiubit“.

c) Chiar verbul grec — genna — expresie folosită foarte des pentru „a fi născut“, în N. Testament și în Septuaginta, el este folosit numai în sens figurat, simbolic.

Multe sînt locurile unde expresia are un sens figurat, dar să cercetăm cîteva :

1. A genera sau a da naștere la certuri și dezbinări — (2 Tim. 2,23).

2. A descrie, schimbarea : „Oricine crede că Isus este Hristosul... este născut din Dumnezeu“ (1 Ioan 5,1,18).

3. A arăta începutul înțelepciunii. „Am fost născut înainte de întărirea munților“. (Prov. 8,25).

4. A descrie originea Ierusalimului : „Prin obîrșia și nașterea ta ești... din Canaan“ (Ez. 16,3).

5. Spre a descrie plănuirea unor lucruri rele : „zămisleșc răul, și nasc nelegiuirea“. (Is. 59,4).

6. A exprima nașterea sau renașterea unei națiuni : „Cine

a văzut vreodată așa ceva ? Se poate naște oare o țară într-o zi ? Se naște un neam așa dintr-odată ?“... (Is. 66,8).

7. Spre a exprima inaugurarea Regelui — Mesia : „Te-am născut din pîntecele dimineții“ (Ps. 110,3 Tr. Septuaginta).

8. Spre a descrie primirea sau acceptarea lui Hristos ca Domn — „eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie“ (1 Cor. 4,15). În lumina acestor exemplificări și a faptului că expresia — genna — este folosită și în mod simbolic, presupunînd că verbul genna ar apărea în Ioan 3,16 în locul expresiei monogenes, lucrul acesta nu trebuie să constituie o dificultate pentru credincios. În vechile lor scrieri, iudeii recunoșteau de asemenea că cel care a devenit un prozelit, este asemenea unui copil nou născut.

d) Importanța expresiei monogenes, este văzută mai de parte în aplicarea ei la Domnul nostru Isus Hristos în textul din Ioan 3,16,18 și altele. Dar așa cum am observat deja mai sus, ea a fost folosită pentru Isaac, unde are mai mult sensul de „Singurul“, sau „Preaiubitul“. Deci, în legătură cu Domnul Isus accentul nu poate fi pus pe „Singurul“ din punct de vedere al unei singure persoane ; accentul este mai degrabă pus asupra faptului că Domnul Isus este cel mai iubit, cel unic și incomparabil, „darul nemărginit“ de mare al iubirii lui Dumnezeu față de omenire.

Un alt lucru important și concludent este chiar expresia monogenes în sine. Ea este compusă din două cuvinte — monos, care înseamnă „numai“ sau „singur“, și genos. Genos este un cuvînt interesant și mulți au crezut că el derivă de

la verbul gennao, care în primul rând și în mod cert — ad literam — dă ideea de naștere, fiind născut, a da naștere. Dar trebuie observat faptul că în genos este numai un — n —, pe cînd în gennao sînt doi. Se poate că lucrul acesta se prezintă astfel, în mod practic în toate ocaziile folosirii lui, indiferent de forma în care apare.

e) În lumina considerațiilor de mai sus, noi putem în mod mai hotărît să ne gîndim la ceea ce înseamnă în adevăr expresia monogenes în mod deosebit atunci cînd este folosită în legătură cu Domnul Isus, Mesia.

Monogenes, vine de la cuvîntul monos (unul, numai), și genos (mai degrabă de la ginomai, decît de la gennao), și nu are nici o legătură (nu face nici o referire) cu a naște, a fi născut sau a da naștere; mai degrabă expresia denotă unicitatea persoanei la care ea este folosită sau aplicată.

Să cercetăm puțin expresia monogenes, în literatura ne-Biblică. Să cercetăm numai cîteva citate.

Din scrierile lui Plato:

Citim în lucrarea sa Timaeus 31, B, despre un cer „unic — (monogenes) în felul său.“ De asemenea în aceeași lucrare 92, C, referindu-se de asemenea la același cer, el menționează „că e singurul (Sole) de felul acesta.“

Din înțelepciunea lui Solomon. Vorbînd despre înțelepciune, autorul spune că ea este sfîntă, unică (monogenes)“, etc.

În epistola lui Clement:

El se referă la o anumită pasăre numită „Phenix“. Aceasta este singura (monogenes) de acest fel.

Să cercetăm acum și cîteva referințe Biblice, așa cum apar

ele în diferite traduceri. Datorită controverselor cu privire la „Singurul Născut“ ce a avut loc în decursul veacurilor, unii traducători au îmbrățișat această vedere chiar în traduceri moderne. Dar alții au împărtășit cele exprimate mai sus după cum urmează:

f) Să cercetăm cîteva din întrebuințările expresiei monogenes. În Septuaginta, să notăm patru texte — Judecători 11, 34 și Ps. 25, 16 redat în expresia „Singurul Copil“ și Ps. 22, 20 și 35, 17, cu „Singurul născut“. Într-o traducere mai tîrzie (K.J.V.) este redat cu „Preaiubitul Meu“. În 14 alte traduceri ale Bibliei, mai găsim expresia monogenes redată de 7 ori cu „Singurul Născut“, dar cu „Singurul copil“ de 16 ori, „Numai Singurul“ de 12 ori, „Scump, iubit“ de 8 ori, și prin alte expresii ca „viață“, „solidaritate“, etc. de aproape 20 de ori.

În Noul Testament, patru texte — Ioan 1, 14; 3, 16, 18, 1 Ioan 4, 9. În 30 de traduceri diferite, monogenes este mai adesea redat cu „Singurul născut“, dar într-un mare număr de cazuri cu „Singurul Fiu“, „Primul născut“, „Singurul Fiu Născut“ etc.

În traduceri franceze ale Bibliei, în mod deosebit versiunile Osterwald și Segond, una

redă cu expresia „Unique“ (Unic) în locul expresiei „Singurul Născut“. Lucrul acesta este valabil și pentru Vulgata, redat aici cu unicus.

Alții în lucrările lor excelente de traducere, cu următoarele note la expresia monogenes:

„Monogenes, înseamnă în mod literar „într-un singur fel“, „singurul“, „unicul... și nu „Singurul Născut“. El este folosit în Noul Testament arătînd „Singurii“ copii... și într-un sens deosebit este aplicat la Domnul Hristos.. unde accentul este pus asupra gîndului că... fiind „singurul“ Fiu al lui Dumnezeu, el nu are egal și este pe deplin în stare a descoperi pe Tatăl.

Lucrul acesta scoate în relief un lucru important, subliniindu-l. Așa după cum s-a mai amintit, monogenes, este format din monos — „Singurul — Numai — și genos ce derivă de la ginomai. Dacă în adevăr ideea ar fi de „Singurul Născut“, în sensul unei nașteri fizice, expresia folosită atunci ar fi fost — monogennetos — în care expresia de gennetos ar fi de gennao.

g) Avînd în vedere importanța acestei discuții, atunci am putea aprecia cum se cuvine următorul citat cu privire la această vitală expresie monogenes, folosită în Ioan 3, 16.

Un comentator spune:

„Despre a doua persoană din Sfînta Treime se poate vorbi ca despre „Singurul Fiu Născut“; întrucît El stă în sfaturile veșnice, ca să fie pentru om Imaginea, Reprezentantul și Revelatorul Dumnezeului cel Invizibil... în orice veac și în orice dispensațiune; și concepția noastră despre El, ca Fiu, ar trebui în mod neîndoios restrînsă la

— CUGETĂRI —

— Adeseori ai nevoie de unul mai mic decît tine. — La Fontaine.

— Nu poate fi drept omul care se lasă stăpînit de ban. — Democrit.

— Banii adunați te slujesc ca un sclav sau îți poruncesc ca un domn. Horatius.

— Este bărbat cu adevărat, acel care-și învinge nu numai dușmanii, dar și dorințele. — Democrit.

participarea Sa cu natura divină, și la reprezentarea ei, de către El, omului, în așa fel ca cel care a văzut pe Fiul, să vadă de asemenea și pe Tatăl.“

Fără nici o îndoială, se pare că expresia în aplicarea ei Domnului Isus, însemnează ceva ieșit din comun, cineva care nu are egal, nu are un partener cu care să se asemene. Să notăm mărturisirile asemănătoare a două dintre bine cunoscutele autorități grecești în materie.

„Unic, cu privire la un lucru oarecare, însemnează că este singurul exemplar din această categorie... În scrierile lui Ioan, expresia monogenes este folosită numai în legătură cu Domnul Isus. Însemnătatea de „Singurul“ sau „unic“, poate fi întrutotul adecuată pentru toate ocaziile când este folosită aici“.

„Nu există nici o îndoială că termenul „Singurul născut“ indică o nuanță a expresiei grecești, monogenes, care este rareori subliniată... Când cu privire la Domnul Isus Hristos se folosește expresia de monogenes, accentul nu este pus asupra faptului că El, ca fiu, a fost născut... cât asupra faptului că El este „singurul“, și... ca Fiul al lui Dumnezeu... El nu are egal. Traducătorii latini au avut dreptate când la origine au tradus această expresie cu „Filius Unicus“ (Fiul unic), și nu „Filius Unigenitus“ (Fiul Născut).

Da, așa cum unele traduceri exprimă gândul că Isus din Nazaret, Domnul și Mântuitorul nostru, a fost cu certitudine Unic. El a stat singur, ca fiind singurul care ca Dumnezeu, a devenit om, și în timp ce era

în trup, era atît Dumnezeu cît și om. El a fost „Emanuel... Dumnezeu cu noi“. (Mat. 1,23). El a fost unic în relațiile Sale cu Tatăl în natura Sa divină, aceasta în faptul că El descoperea pe Tatăl; în faptul că El și numai El singur, este Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, în faptul că El a fost fără de păcat, nu numai în natura Sa divină, dar și în na-

tura Sa omenească, ca Fiul al Omului.

Avînd în vedere cele de mai sus, cît de cuprinzătoare devine însemnătatea expresiei monogenes. Ne gîndim la ea și o înțelegem nu ca indicînd nașterea din punct de vedere omenească, a generației respective, ci ca să lumineze mai mult natura Sa și să înalțe demnitatea lui Isus Hristos, Domnul nostru.

★

★

★

„TU EȘTI HRISTOSUL - SFÎNTUL LUI DUMNEZEU“

(Urmare din pagina 7-a)

strălucește într-un loc întunecos, pînă se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineată în inimile voastre“. 2 Petru 1,16—19.

Bunul Dumnezeu să ne ajute să ducem așa cum spune sf. apostol Petru „cu frică și cu

cutremur mîntuirea noastră pînă la capăt, iar ca sfîrșit al credinței noastre să dobîndim mîntuirea sufletelor noastre“.

Dacă vom face așa, vom fi tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

„ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ“

(Urmare din pagina 5-a)

Clar fiind că neprihănirea nu înseamnă doar primirea jertfei de pe Golgota, printr-o credință teoretică, neavînd nimic de a face cu felul trăirii creștinului, apostolul Pavel spunea: „Mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în

cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți pînă în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava lui Dumnezeu“. Filip. 1,10.

TRUDA SAU BUCURIE!

Fatalitatea, destinul... iată gânduri și cuvinte ce frinează orice avînt și orice bucurie. Și influența aceasta se împrăștie molipsitoare în jurul celui ce socotește că din ceea ce îi este sortit lui, nimic nu-l poate scoate, și că trebuie să se supună.

Acest fatalism, sub o formă de mare credincioșie, se dă pe față uneori și în rîndurile multor creștini. Într-una din zile îmi spunea cineva: „Ce să-i faci! Așa a vrut Dumnezeu“ Vorbele acestea, mai mult ca oricînd mi-au arătat că și cei care pretind a avea o mare credință se poate să cadă în mrejele unui fatalism, ale unei predestinări. Căci în legătură cu problema care se spunea că a alcătuit voința lui Dumnezeu, știam atît de multe lucruri care îmi dovedeau cu prisosință că la acest final fusese lucrarea atîtor mîini ascunse care doriseră să se ajungă aci. Interese egoiste, să nu aibă nici altul aceea ce nu ai putut dobîndi tu, dovedite în diferite probleme în viață, alcătuiesc aceste mîini nevăzute ce lucrează sub aspectul cel mai binevoitor și mai evlavios. Și apoi totul se acoperă cu un „așa a vrut Dumnezeu“, și o resemnare, zicînd: „Ce să-i faci?!“

De aceea, înainte de a ne rosti asupra încheierii unui fapt să cercetăm cu de-amăruntul totul, împrejurările, situațiile, căci s-ar putea să descoperim că „Dumnezeu nu a vrut așa“.

Acest fatalism religios are în sine elemente mai puternic ferocitate decît oricare altul, deoarece este legat de dumnezeire, căreia i-l atribuie. Și aci este primejdia cea mare, căci foarte ușor acest fatalism religios poate fi confundat cu credința.

Se aud uneori credincioși spunînd: „De ce să-mi dau copilul la învățătură? Nici Petru nu a fost cine știe ce cărturar! Așa că dacă va vrea Dumnezeu, îl poate lumina El direct“. Și încă pe alții zicînd: „Dacă îți dă Dumnezeu zile, scapi; așa că ori te tratezi ori nu, tot una este.“

Oare în adevăr să fie așa, că adică credinciosul este o uneltă lipsită de voință, de inițiativă, supusă orbește găsirii cu cale a unei ființe superioare lui, ce face cu el aceea ce-i place, după capriciu? Nicidecum! Dumnezeu nu a intenționat aceasta. Forța inteligenței, voinței, puterea sa morală sînt elemente ce au menirea de a face din om o ființă liberă, indepen-

dentă, în stare de a-și alege drumul pe care să meargă. Cît de lămurit este arătat lucrul acesta prin cuvintele: „Alege viața“. Deut. 30,19.

Înseamnă deci că în mina omului este pusă toată posibilitatea de a alege viața, cu toate treptele ei de înaintare pînă la cea mai deplină desăvîrșire. Proverbul din bătrîni: „Dumnezeu dă, dar nu bagă în sîn“ este mai de grabă un stimulent la o acțiune de a pune la lucru orice facultate, de a-ți însuși orice destoinicie dăruită ție, și aceasta spre binele și desăvîrșirea ta.

Cît de lămuritoare sînt cuvintele pe care le găsim adesea unui creștin prins în mrejele descurajatoare ale fatalismului, ale predestinării: „Adu-ți aminte, că nu poți atinge o țintă mai înaltă decît aceea pe care ți-ai pus-o singur. De aceea pune-ți gîndul la o țintă înaltă și, pas cu pas, chiar cu eforturi chinuitoare, cu sacrificii și lepădare de sine, urcă mereu toate treptele acestei scări spre progres. Nu te lăsa oprit sau împiedicat de nimic. Așa numitul destin nu și-a țesut rețeaua sa în jurul niciunui om atît de tare încît el să se creadă fără ajutor

și în nesiguranță. Din contră, împrejurările potrivnice trebuie să formeze în noi o și mai tare hotărâre de a le birui. Dărimarea fiecărei piedici și bariere ne va da o deprindere și mai mare și un curaj de a merge tot înainte și a birui orice în cale. Înaintați cu hotărâre în direcția cea dreaptă, și atunci împrejurările vor ajunge să fie ajutoare, iar nu piedici la reușită!

Succesul nu este un produs al șansei sau al destinului ci este opera prevederii, virtuții, a unei efortări stăruitoare, a acelei credințe vii întretesută ca fire de aur în îndeplinirea celor mai mici datorii ale vieții. „Să folosim fiecă dar pe care-l avem, și, dacă vom face aceasta, vom primi daruri și mai mari pe care să le folosim. El nu ne înzestrează în mod supranatural cu calități care ne lipsesc; ci, pe măsură ce întrebuițăm pe cele pe care le avem, El va face să crească și să se întărească fiecare din darurile și facultățile noastre. Cel care nu crește și nu sporește zilnic capacitatea și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale.

„Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvîntare, și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții.

„Dacă lucrarea ta constă în aratul ogorului sau în vreo altă ocupație sau meserie, atunci fă să ai succes în toate, pe cîte pui mina. Lucrează cu toată puterea și cu toată înțelepciunea. În toate ce le faci, lucrează astfel precum ar fi lucrat El în locul tău, fiind un harnic și statornic lucrător și făcînd oin fiecare clipă a vieții Sale o comoară“.

Pe vremea lui Wesley, această predestinare luase o asemenea formă încît se cuteza să se afirme că „cei aleși nu pot fi lipsiți de har sau să-și piardă

„DACĂ
LUCRAREA
TA
CONSTĂ
ÎN
ARATUL
OGORULUI
SAU
ÎN
VREO
ALTA
OCUPAȚIE
SAU
MESERIE,
ATUNCI
FĂ
SĂ
AI
SUCCES
ÎN
TOATE,
PE
CÎTE
PUI
MÎNA“

dreptul la favoarea divină, că faptele rele pe care ei le săvîrșeau nu sînt de fapt păcătoase. Ca urmare, ei nu au motiv nici să-și mărturisească păcatele și nici să facă pocăință pentru ele, căci păcatele cele mai urite socotite de toată lumea ca o nemai pomenită călcare a legii divine, nu sînt păcate în fața lui Dumnezeu dacă sînt săvîrșite de unul dintre cei aleși, deoarece una dintre caracteristicile esențiale și distincte ale celor aleși este că ei nu pot săvîrși nimic care ar fi neplăcut lui Dumnezeu sau ar fi oprit de lege“.

Experiența lui Moise și a lui David arată cu prisosință nețemeinicia aceste susțineri.

Această mentalitate a predestinării a stat la temelia atîtor decăderi morale și crime de tot felul ale celor „aleși“; și tot ea a alcătuit o pată în istoria religiei. Soarta, destinul omului, erau puse la mezat, putîndu-se cumpăra acel certificat de absolvire a unei vieți acoperite de cele mai odioase crime. Credincioșii îngroziți de destinul lor zugrăvit cît mai negru de „cei aleși“, își dădeau ultimul bănuț numai ca „acești aleși“, socotiți a deține cheile destinului, să se îndure să le schimbe soarta.

Cuvintele Domnului vin să arate cît de lipsită de temei este predestinația și în cele religioase cînd spune: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El (deci nu unii „aleși“), să nu piară ci să aibă viață veșnică“, Ioan 3, 16.

Ca și în orice altă privință, nici în cele ale credinței nu își are loc predestinarea. Dumnezeu nu fixează nimănui un drum, nu hotărâște mai dinainte cuiva o cale anume, preferînd pe unii în favoarea altora socotiți „mai aleși“. Dar El este

gata a coniuca cu oricare credincios, bucurându-Se a-l vedea atingînd tot ce poate fi mai bine pentru el în viața aceasta cît și apoi în cea viitoare.

Dacă este să vorbim de o predestinație, atunci aceasta în niciun caz nu poate fi în direcția cea rea, a nefericirii, ci dimpotrivă numai pe calea ce poate duce la înălțimile cele mai însozite ale dezvoltării, binelui și propășirii.

„Alege viața“, este îndemnul dat încă pe vremea lui Moise, adică alege tot ce-ți poate face viața o bucurie avînd plăcere să o trăiești în toată plinătatea puterilor fizice, intelectuale și spirituale, și drept rod al acestei vieți să culegi numai fericire și mulțumire din toate punctele de vedere.

„Alege viața“, acea răspînditoare de elan în jurul tău, creștine, risipitoare de orice nor al descurajării și pesimismului, și fii sigur că deasupra norului însuccesului momentan există soare, lumină multă și un curcubeu al nădejzii, așa că prinde-te cu rivnă și fă din viață un succes.

„Alege viața“.. iată predestinarea. Alege viața cea mai lungă, cea mai rodnică, cea mai aducătoare de bucurii și propășire.

„Nu este nimic mai bun pentru om decît să se veselească de lucrările sale“, spunea înțeleptul Solomon pe bună dreptate. Ecl. 3,22. Urmează deci

că în viață nu are ce căuta fatalismul, destinul încătușător, ci că viața prin tot felul lucrărilor ei trebuie să alcătuiască o pricină de veselie, datorită înfăptuirilor celor mai mărețe și mai cutezătoare, aducătoare a bucuriei unei vieți trăită în plinătatea însozirii ei.

Nu există minte, afară de cazurile nefericite de îmbolnăvire, care să nu fie în stare a acumula cele mai înalte științe și a da la iveală cele mai uimitoare descoperiri ale ei.

Dacă pe de o parte trebuie reținut că nimeni nu s-a născut învățat, însă fiecărei minți îi este oferit tezaurul oricărei cunoștințe și luminări, cerîndu-i-se pentru aceasta doar stăruință și perseverență. Mîna trebuie deprinsă a lucra cu măiestrie, iar mintea să fie exersată a se obișnui să prindă, să raționeze și să rețină, căci „a uita este un păcat, și a fi neglijent este de asemenea un păcat“.

Spunea înțeleptul Solomon că în om este sădit „gîndul veșniciei“, adică al unei dăinuirii a ceea ce face, ce gîndește și ce este el. Ecl. 3,11. Deci se exclude orice idee că ar fi cineva ținut într-o sortire din care nu poate ieși, acesta fiind privilegiul doar al unor favorizați de divinitate. Nu, nicidecum! Pînza aceasta de vrajă a gîndului unei predestinări se va risipi ca un nor de îndată ce întreaga noastră ființă va pași cu avînt în urcarea trep-

telor celor mai uluitoare ale înaintării. Această cale este deschisă oricui, pe niciunul Dumnezeu nu-l oprește, ba dimpotrivă, invită pe toți să o suie.

„Fiți sfinți!“ Aceste cuvinte de îndemnare ale apostolului Petru, ne lămuresc întru totul ținta ce trebuie urmărită de fiecare creștin. 1 Petru 1,16.

„Fiți sfinți“ dărimă orice fatalism și predestinație.

„Fiți sfinți“, înseamnă un complex al vieții noastre vorbită și trăită, ajungînd pe culmile cele mai mărețe a tot ce este creștere și desăvîșire în toate laturile vieții noastre, în tot felul trăirii noastre zilnice, făcînd din locul în care sîntem și din ceea ce făptuim o adevărată izbîndă, un parfum care să umple acel loc și pe cei din preajmă cu o atmosferă plăcută.

Destinul este în mîna fiecărui om. Singur el poate face din viață o trudă, un oftat și un chin, sau o bucurie și o înveselire sieși cum și celor din jur.

Nu bobii, nici cafeaua, nici plumbul topit aruncat în apă, nici ghiocul, și nici cine știe ce vorbe de descîntec sau zicală pot făuri destinul cuiva. Ci acesta va fi croit așa cum fiecare îl vrea și cum și-l lucrează, avînd posibilitatea a face din el, din acest viitor al soartei lui, tot ce poate fi mai frumos și mai cuceritor...

C. ADV.

★

Eu calea sînt... și cel ce Mă urmează,
Hrănit va fi, în veci nu însetează.

Lumină-s Eu... lumină ce străluce,
Și raza ei în suflet pace-adeuce.

Eu viață sînt și-o dau cu-mbeșugare,
La tot ce-i viu, și viață au sub soare.

★

—DIN
IUBIRE—

— S. B. —

★

Sînt ușa staulului și prin Mine,
Veți fi primiți de Tatăl Meu... cu bine.

Eu pacea sînt și pacea Mea v-o dăruî,
Eu spre-mpăcarea tuturor stăruî.

Iubire sînt... și-a voastră mintuire,
Eu am durat-o numai din iubire.

PURTĂTOR DE PĂCATE

ȘI TOTUȘI.... FĂRĂ DE PĂCAT.... !

Pentru cel credincios, pentru lumea creștină rămîne o revelație uimitoare faptul descris de Apostolul Pavel în 1 Tim. 1,15 ; Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși... !“ Dumnezeu L-a trimis în lume nu ca „să judece lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El“. (Ioan 3,17) Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în această lume „la ai Săi...“ care au fost gata să-L ucidă, gata să calce în picioare pe Cel Prea Înalt (Ps. 2,2-3), și El știa destul de bine felul tratamentului ce avea să-L primească din mîna creaturilor Sale. Și totuși Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său ca să condamne pe cei ce s-au împotrivit Lui, ci ca să le demonstreze iubirea Lui, și să-i mîntuiască. Da, aceasta este și rămîne pentru cercetătorul credincios și sincer, o descoperire uimitoare. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neștinîndu-le în socoteală păcatele lor“ (2 Cor. 5,19). El știa slăbiciunea celor pentru a căror mîntuire venise, și El simpatiza cu ei, deși lucrul acesta îl costa pe El mult... foarte

mult. El putea să considere în mod just puterea pe care cel rău o avea asupra lor, dar El nu i-a lepădat (Iov. 36,5) ci tînjea după mîntuirea lor. „Cum să te dau Efraime ?“ a fost strigătul inimii Sale (Osea 11,8).

Cînd Domnul Isus a venit în lume pentru a mîntui pe cei păcătoși, El a fost născut din sămînța lui David, în ce privește trupul“ (Rom. 1,3). El a fost „născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea“ (Gal. 4,4,5). Dumnezeu a trimis pe Fiul Său „într-o fire asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8,3) ; și El de bună voie se împărtăși de „carne și sînge“, „pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“, și astfel să izbăvească pe toți aceia, care... erau supuși robiei toată viața lor“ (Ebrei 2,14,15). „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încre-

— EXEGET —

dere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului“ (Ebrei 2, 17).

Planul a fost ca „după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi neprihăniți“ (Rom. 5,19). Domnul Isus a trăit în trup o viață de desăvîrșită ascultare : „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“ (Ioan 15,10). El a desăvîrșit în trup omnesc acel caracter neprihănit care este acordat păcătoșilor ce prin credință, sînt născuți din nou în El. „Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos ; de aceea este scris : „omul dinții-Adam- a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață“ (1 Cor. 15, 21,

22, 45). Chiar de la prima fâgăduință s-a arătat că sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3,15). Biruința avea să fie cîștigată printr-o ființă omească. Pe de altă parte, Isaia pune un mare accent pe faptul că Domnul Hristos, este singurul Mîntuitor. „Eu am făcut pămîntul, și am făcut pe om pe el; Eu cu mîinile mele am întins cerurile, și am așezat toată oștirea lor“. „Nu este alt Dumnezeu decît Mine, Eu sînt singurul Dumnezeu drept și Mîntuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este... Căci Eu sînt Dumnezeu, și nu altul“ (Is. 45, 12,21,22). „Eu sînt de la început și nimeni nu izbăvește din mîna Mea; cînd lucrez Eu, cine se poate împotrivi?“ (Is. 43,13). „Căci făcătorul tău este bărbatul tău. Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău, este Sfîntul lui Israel. El se numește Dumnezeu în tregului pămînt“ (Is. 54, 5).

Aceste două aspecte ale Răscumpărătorului — acela că El este om... și că este Dumnezeu — implica, cerea pentru aducerea la îndeplinire a lor, întruparea Fiului lui Dumnezeu. Lucrul acesta a fost de asemeni profetizat de Isaia: „Căci un Copil s-a născut, un Fiu ni s-a dat... Îl vor numi... Dumnezeu tare“ (Is. 9, 6). Evanghelistul Ioan a prezentat foarte frumos lucrul acesta în introducerea Evangheliei sale: „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. Și cuvîntul S-a făcut trup“ (Ioan 1,1,14). El este Creatorul și „în El era viața, și viața, era lumina oamenilor (vers. 4).

Mărturia Sfintelor Scripturi cu privire la lipsa de păcate sau sfințenia Domnului Isus Hristos, care a venit „într-o fire a-

semănătoare cu a păcatului“ — (Rom. 8,3), spre a salva pe cei păcătoși, este clară și desăvîrșită. El „n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicieșug“ (1 Petru 2,22). În El locuia „trupește toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Col. 2,9); iar cu privire la această plenitudine, este scris „că Dumnezeu este lumină, și în El nu este deloc întuneric“ (1 Ioan 1,5). Domnul Isus a manifestat în viața Sa de pe acest pămînt, caracterul cel desăvîrșit al lui Dumnezeu, căci El a zis: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14,9). „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuie: sfînt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși“ (Ebrei 7,26).

Deci, Domnul Isus nu avea nici o înclinație, nici o tendință, spre păcat. Înclinațiile sau tendința, gustul de a păcătui sînt... păcat, și ele sînt înfățișate de Apostolul Pavel ca „păcate ce locuiesc în mine“ (Rom. 7,17) „legea păcatului care este în mădularele mele“ (vers. 23).

Iar unii care le au, le posedă, sînt „din fire fiii ai mîniei“. (Efes. 2,3). Dar în Isus nu este deloc întuneric (păcat). (1 Ioan 1,5). Domnul Isus a fost născut din Dumnezeu (Luca 1,31-35), și în timp ce a făcut din „acest trup al stării noastre smerite“ (Filip. 3,21) propriul Său trup, El Și-a reținut acea natură morală fără de pată care era de asemenea a Sa proprie, și pe care El o împarte cu aceia care sînt sfințiți. „În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții“ (Rom. 8,2), spune apostolul Pavel, lucru ce însemnează că ea l-a făcut liber de aceste înclinații spre păcat care erau naturale la el.

Înclinațiile spre păcat nu trebuie confundate cu ispitele spre

păcătuire. Îspita este adesea o încercare de a creia în cel ispitit o înclinație spre a face un lucru rău. Domnul Isus a fost „în toate lucrurile ispitit ca și noi“ (Ebr. 4,15). Ne sînt date trei exemple de felul cum a fost El ispitit, și felul în care El le-a înfruntat, și care de altfel s-au repetat adesea, desigur sub diferite aspecte.

1. El a fost ispitit spre a folosi puterea Sa creatoare pentru satisfacerea nevoilor Sale omenești obișnuite. Dar El a preferat foamea, avînd încredere în Dumnezeu, decît să folosească în mod egoist puterea Sa, lucru ce nu avea să-L facă un exemplu pentru oameni. Pentru alții putea preschimba apa în vin și să hrănească cinci mii de oameni cu cinci piini, și încă să mai rămînă multe rămășițe, dar El n-a transformat pietrele în piini spre a potoli propria Lui foame. Foamea Sa nu era nici un fel de dovadă că El nu era Fiul lui Dumnezeu.

2. El a fost ispitit a pune la încercare adevărul fâgăduințelor lui Dumnezeu, așezîndu-Se singur în primejdie, pentru a determina pe Iudei să-L primească ca Mesia, dar El a refuzat a îndrăzni să se bazeze pe protecția lui Dumnezeu aruncîndu-se în pericol.

3. El a fost ispitit să cîștige lumea întreagă mai degrabă printr-un compromis, decît prin moarte, lucru de care se temea, se înpăimînta (Mat. 26. 39, 42, 44), Dar El a preferat drumul Golgotei spre a lega și pe alții cu Dumnezeu în închinare și adorare, lucru ce era uitat, oprit. De aceea ascultarea Sa a fost desăvîrșită... fără să țină seama de prețul ce-L plătea. Tot ceea ce Satana pretindea că oferă Domnului Isus erau legitime. Nu era un lucru rău să-ți

astîmperi foamea. Dorea Dumnezeu oare ca Fiul Său să flămînzească? Desigur că nu. Nu ar fi fost un lucru rău acela de a determina pe Iudei să creadă că El era Mesia și a cîștiga astfel lumea, lucru ce constituia singurul Lui scop în venirea pe acest pămînt. De ce să nu-L accepte oare fără acea moarte înspăimîntătoare? Motivele Satanei erau desigur false. El nu dorea nicidecum a satisface foamea Domnului Isus; nu dorea nicidecum a fi acceptat de către Iudei; și nici o dorință de a cîștiga, sau a avea lumea pentru El. Planul său era tocmai contrar celor ce afirma el, iar Domnul Isus, care nu avea nici o înclinație spre rău care să-L orbească, a înțeles imediat scopul lui, și printr-o strictă ascultare El a scăpat de cursele întinse pentru El. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că așa s-au petrecut lucrurile.

Apostolul Pavel vorbește iarăși despre înclinațiile naturale spre păcat și le numește „lucrurile firii pămîntești” sau cum spun alte traduceri „minte sau gînd firesc”. (Rom. 8,7).

Apostolul Pavel pretindea că avea mintea, gîndul sau firea Domnului Hristos. „Noi însă avem gîndul lui Hristos” (1 Cor. 2,16) și el somează pe credincioși să aibă acest gînd.

(Fil. 2, 5—9). Ar putea careva care cunoaște ceva despre Evanghelie să presupună măcar pentru un moment că Domnul Isus a fost firesc în gîndurile Sale (în mintea Sa), că El ar fi avut vreo înclinație spre păcat? Este cu totul imposibil.

Există, consider eu, o strînsă legătură între tendința de a înțelege greșit afirmația că Domnul Isus a venit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8, 3), ca implicînd faptul că El avea toate înclinațiile unui păcătos spre păcat și credința obișnuită că oamenii pot intra în Împărăția lui Dumnezeu prin singele Domnului Isus, în timp ce nutresc înclinații spre (păcat) rău. Ei uită că „oricine are nădejdea aceasta în El” — speranța de a vedea pe Isus Hristos așa cum este — „se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3, 3), și că „oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește” (1 Ioan 3, 9).

De aceea ei cer prea puțin, de la Dumnezeu și prea rar. Tuturor acestora le recomand următoarele rînduri ale Spiritului Profetic: „Acum, cît timp Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, noi trebuie să căutăm a ajunge desăvîrșiți în Hristos. Mîntuitorul nostru nu

putu fi adus să se supună puterii ispitei nici cu gîndul. Satana găsește în inima oamenilor cîte un punct, de care el să-și agațe ale sale; cîte o dorință păcătoasă e mereu cultivată, și prin ea ispitele Satanei își pretind dreptul de a-și exercita puterile lor. Dar Domnul Hristos zice despre Sine: „Vine stăpînitorul lumii acesteia; dar în Mine el nu găsește nimic”. Satana nu a putut găsi în Fiul lui Dumnezeu nimic, care să-l facă pe el în stare, să cîștige biruința. Domnul ținea poruncile Tatălui, și în El nu era nici un păcat, așa că Satana nu avea ce folosi în avantajul său. Aceasta e starea în care trebuie să fie găsiți toți creștinii.

„În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus”, trebuie să ne facă „liberi de Legea păcatului și a morții” (Rom. 8, 2). Lucrul acesta Domnul Hristos îl poate face pentru noi pentru că El însuși a fost liber de orice înclinații sau tendințe spre păcat. El nu a comis păcatele săvîrșite de noi, dar El le-a purtat în viața Sa pe pămînt și S-a suit pe Golgota cu ele și pentru ele, așa că El nu este dispus a mai lăsa asupra noastră nici un singur păcat, pentru că El le-a luat pe toate. De ce să persiștăm noi în ele și să murim?

★

★

★

În numărul 7—8 (iulie-august) 1963, al revistei noastre, la pagina 7-a, coloana 3-a, paragraful 1, sub titlul „Duh, Suflet, Trup”, se va citi:

„Și în vederea acestei ținte a desăvîrșirii, în măsura cea mai deplină posibil omenește, URMEAȘA CA SPIRITUL, CARE SE MANI-

FESTA PRIN MINTE, INTELI-
GENTĂ, acest impuls superior, să
fie îngăduit a-și spune cuvîntul în
toată întinderea împărăției ființei
creștinului”.

De fapt lucrul acesta este spus în
pagina 6-a, coloana 1-a, paragra-
ful 6.

— ERATĂ —

REDACȚIA

PAGINI DIN ISTORIA BIBLICĂ

„DOMNUL HRISTOS ȘI LEGEA MORALĂ.“

Sărbătoarea din luna a cincea, sărbătoare numită „TISA B' AV“, aduce și astăzi pentru poporul Iudeu — multă amărăciune și durere atunci când este celebrată. În fiecare vară, în cea de a noua zi a lunii Av, Iudeii pioși din lumea întreagă sărbătoresc aniversarea distrugerii celui de al doilea templu. Deși arderea acestui magnific edificiu a avut loc cu două milenii în urmă, timpul nu a putut șterge în totul, din inima poporului Iudeu, acea teribilă tragedie. Ce catastrofă de neuitat trebuie că a fost, dacă determină ea un întreg popor să se lamenteze și să jelească pînă în ziua de astăzi, de cele ce au avut loc cu aproape două mii de ani în urmă.

Deoarece distrugerea aceluia frumos sanctuar a fost completă și radicală — ICABOD — „S-a dus slava“, poate fi pe drept scris peste filele istoriei poporului Iudeu.

Dar plînsul și jalea și chiar abținerea de la hrana zilnică, nu pot vindeca durerea veacurilor. Nici un post, oricît de îndelungat ar fi el, nu poate reclădi templul. Dacă vreo mîngiere — de vreun fel oarecare — poate fi obținută din această teribilă experiență, aceasta ar fi ceea ce am putea cîștiga sau profita din evenimentele de atunci. Există mult material pentru gîndire în ceea ce spune înțeleptul: „Blestemul neîntemeiat... nu va veni“. (Prov. 26,2).

Pentru a putea înțelege ceea ce stă la baza acestei tragedii, noi trebuie în primul rînd să fim în cu-

noștință de scopul divin — de la origine — a lui Dumnezeu, în construirea și ridicarea aceluia glorios templu. Cînd Moise a fost însărcinat de Dumnezeu, de Iehova, să-I construiască un sanctuar, el a fost însărcinat să transmită poporului următorul mesaj:

„Să-mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. (Ex. 25,8).

Acest sfînt locaș a fost destinat de Dumnezeu a fi întruparea unui mare adevăr spiritual. El trebuia să învețe pe Israel, planul cel măreț și divin al cerului, de răscumpărarea din păcat a neamului omenesc, și să-i învețe de asemenea cu privire la planul lui Dumnezeu prin care păcătosul părăsit poate fi iertat. Conform Sfintelor Scripturi, păcatul este călcarea Legii Celor Zece Porunci ale lui Dumnezeu. Motivul pentru care serviciile de la templu se concentrau în jurul celor două table ale Legii care erau în mijlocul chivotului sacru, — Horon Hakodeș — este acela că omul a călcat această lege a Celor Zece Porunci. Pentru același motiv, și anume, pentru că păcătosul a călcat în picioare această Lege, a fost necesar și a devenit chiar imperativ, ca cerul să instituie sistemul jertfelor, care să facă ispășire pentru păcat. Aducerea ca jertfă a mieilor nevinovați, a fost instituită cu scopul de a întipări poporului Iudeu adevărul, că într-o zi Mesia, Înlouitorul divin, curat și nemînjit, va veni și va muri în locul păcătosului vinovat.

DUMITRU POPA

Serviciile acestui sistem al jertfelor au fost mai tirziu transferate asupra templului, dar ele continuau a învăța aceleași lecții spirituale, și aveau în vedere aceleași obiective. Solomon a înțeles clar lucrul acesta, așa cum reiese din scrisoarea adresată de el lui Hiram: „Casa pe care o voi zidi trebuie să fie mare, căci Dumnezeu nostru este mai mare decît toți dumnezeii. Dar cine poate să-I zidească o casă, cînd cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde? Și cine sînt eu, ca să-I zidesc o casă, decît doar ca să ard tămîie înaintea Lui?“ (2 Cron. 5—6.)

Cu privire la scopul sacrificiilor Moise spune:

„Căci viața trupului este în singe. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face singele ispășire“. (Lev. 17, 11.)

Limbajul acestui text al Sf. Scripturi este clar și se explică singur. Rostul, scopul vărsării sîngelui acestor animale nevinovate a fost necesitatea unei ispășiri ce trebuia făcută pentru cel păcătos, pentru ca el să devină din nou, una cu Dum-

nezeu. Păcatul a ridicat o barieră, un zid între Dumnezeu și păcătos, așa cum este clar arătat de proorocul Isaia :

„Nu, mîna Domnului nu este prea scurtă ca să mîntuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte“. (Is. 59, 1—2.)

Jertfele erau o asigurare dată celui păcătos cu privire la faptul că a fost găsită o cale prin care acesta să poată fi iarăși împăcat cu Făcătorul său. Prin fiecare jertfă ce era adusă, Cerescul și Milostivul nostru Părinte Ceresc se îndatora să spună:

„Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă ;

Am găsit un preț de răscumpărare pentru el“.

— Iov 33, 24 —

Domnul Hristos, Mesia, este Răscumpărătorul. El este Înlocuitorul cel nevinovat despre care au scris toți profetii. Fiecare miel adus de păcătos exprimă ideea unei morți înlocuitoare. Noi am citat mai sus textul din Lev. 17,11, din care putem vedea că Moise a înțeles scopul acesta al jertfelor. Profetilor care au urmat după Moise, le-a fost descoperit același adevăr prețios al morții înlocuitoare pentru cel păcătos. Observați cât de clar vorbește profetul Isaia despre Mesia ca fiind Acela care trebuie să sufere în locul nostru :

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit.

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sintem tămăduiți.

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui ; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

„Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund ; n-a deschis gura“. (Is. 53,4—7.)

Cînd a venit Mesia, Ioan Botezătorul a spus despre El :

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii“. (Ioan 1,29.)

Din cele de mai sus reiese clar că toate jertfele simbolizau pe Mesia. Jertfirea animalelor nu constituia un scop în sine, ci un mijloc ce ținea spre jertfa supremă. Ele erau un tip, Domnul Hristos, Mesia, Antetipul. Ele erau o umbră, în timp ce Mesia era realitatea. Profetii Ebrei au declarat și iarăși au declarat, au repetat și au re-repetat faptul că sistemul jertfelor a fost numai un simbol ce avea să culmineze sau să-și găsească împlinirea și deci sfîrșitul, odată cu venirea lui Mesia. Profetul Daniel face această afirmație în Dan. 9,27.

Conducătorii iudei au înțeles că jertfirea animalelor se va sfîrși în zilele lui Mesia“. Un altul spunea cu privire la același subiect : „În zilele lui Mesia nu va mai fi nimic amintitor al eliberării din Egipt. Iar dacă eliberarea din Egipt nu va mai fi sărbătorită, atunci cu siguranță că toate acele ceremonii vor fi părăsite“. — Rabi Ben Zoma.

Sfintele Scripturi declară că Mesia trebuia să apară mai întîi în timpul cînd templul era încă în picioare, așa cum se poate vedea din următoarele proorooci :

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor : Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decît a celei dintîi și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor“ (Hagai 2,6—9).

„Iată voi trimite pe solul Meu ; el va pregăti calea înaintea Mea. Si deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați : solul legămîntului, pe care-L doriți ; iată că vine, — zice Domnul oștirilor“ (Mal. 3,1).

„Sorul Legămîntului, dorința tuturor neamurilor“, cum spune proorocul Hagai, nu este altcineva decît Domnul Hristos, Mesia. O, dacă cei care pretind a crede în Cuvîntul Sf. Scripturi, ar medita la ele în inimile lor. Dacă ar fi păstrat în mintea lor scopul pentru care a fost ridicat Templul ? Dar... vai ! Ei au pierdut din vedere însemnătatea simbolică a jertfelor, și au schimbat jertfele într-un felișism superstițios, privindu-le ca posedînd ceva meritoriu în ele, pînă cînd întreaga lucrare sfîntă a fost coruptă de către preoți ; și redusă la o ocazie de cîștig, la un sistem ce aducea un profit material.

Lucrul acesta ne apare astfel din cele descrise de Apostolul Ioan 2,13—16 :

„...Isus S-a suit la Ierusalim. În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani stînd jos.

„A făcut un bici de ștreanguri, și i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile și boii ; a vărsat banii schimbătorilor, și le-a răsturnat mesele.

„Și a zis celor ce vindeau porumbei : „Ridicați acestea de aici, și nu faceți din Casa Tatălui Meu o Casă de negustorie“.

După ce Domnul Hristos, Mesia, și-a făcut apariția la timpul sorocit, timp de trei ani și jumătate El a fost în mijlocul poporului ales al lui Dumnezeu, vindicînd pe cei bolnavi, înviînd pe morți, și vestind Împărăția lui Dumnezeu tuturor. Cuvintele Sale, lucrările Sale, viața Sa, toate dau mărturie despre Mesianitatea Sa ; dar aproape toți conducătorii lui Israel L-au lepădat. Rabinii au acoperit atît de mult Sf. Scripturi cu tradițiile Talmudice, încît ei au dat greș în a-L recunoaște ca fiind Acela arătat de Moise și de toți profetii. Noi citim că : „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit“. (Ioan 1,11). Ei încă mai aduceau jertfele lor, dar respingeau pe Mielul lui Dumnezeu, Mesia, către care arătau toate aceste jertfe. Ei se făleau cu templu, dar au dat greș în a recunoaște că Acela care era mai mare decît templu, era în mijlocul lor. Mat. 12,6. Venise timpul ca Mesia să mute, să transfere serviciile pe care cei ce se numeau a fi poporul Său, le pervertiseră într-un mod atît de grosolan. Cînd unul dintre ucenicii Domnului Isus arată cu mîndrie la clădirile templului... „Isus i-a răspuns : „Vezi tu aceste ziduri mari ? Nu va rămîne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărîmată““. (Marcu 13,2).

La moartea lui Mesia, cerul a marcat lucrul acesta printr-un semn supranatural, arătînd că jertfele își pierduseră importanța lor. Noi citim : „Și îndată perdeaua dinlăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus pînă jos“ (Mat. 27,51). „Codeș Cadoșim“ — Locul prea Sfînt, sau Sfînta Sfîntelor, care fusese cîndva plină de prezența vizibilă a lui Dumnezeu, Sechina, locul unde Dumnezeu Își manifestase slava Sa deasupra Milostivitorului, a fost de privilegiu mulțimii. Templul, ca

edificiu a fost distrus în anul 70 d. Hr. de către trupele romane sub Titus.

Încercări de a reconstitui acest edificiu magnific au fost făcute în diferite timpuri.

În timp ce moartea Domnului Hristos, Mesia, a îndepărtat jefele ceremoniale din serviciile templului, ea nu a abolit, nu a schimbat Legea lui Dumnezeu, Cele Zece Porunci. Totuși, unii creștini au pretenția și susțin lucrul acesta, că atunci când Domnul Isus a murit pe cruce, El nu numai că a abolit legea ceremonială a darurilor și jertfelor, care arătau spre moartea Sa, dar El a dat la o parte de asemenea — și Cele Zece Porunci. O astfel de învățătură este diametral opusă contrarării deci, învățaturii Sf. Scripturi. Chiar Domnul Isus Hristos în cuvântarea Sa de pe „Muntele Fericirilor“ învața pe norod perpetuitatea Legii lui Dumnezeu, atunci când spunea :

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii ; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile.“ (Mat. 5,17—18).

„O iotă“ este cea mai mică literă a alfabetului Ebreu, și ca mărime este egală cu o virgulă. „O frîntură de slovă“ este o mică coroană, sau înfloritură a scrisului făcută de scribii iudei, în momentul copierii Sf. Scripturi. Domnul Isus a declarat că nici o iotă sau o frîntură de slovă nu va trece din lege. Făcînd afirmația de mai sus, Domnul Isus a demonstrat cît de mare este considerația Lui față de Legea lui Dumnezeu.

Cele Zece Porunci sînt eterne și de neschimbat. Atîta vreme cît Iehova este Dumnezeu, va fi totdeauna greșit și un lucru rău, acela de a te închina la dumnezei falși, să-ți pleci genunchiul înaintea idoloilor, a lua în deșert numele lui Dumnezeu, a profana Sabatul Său cel Sfînt, să nu cinstești pe tatăl sau pe mama ta, să ucizi, să comiți adulter, să furi, să nu spui adevărul și să fii lacom, să poftesti ceea ce nu este al tău.

Obiectul, scopul și lucrarea Celor Zece Porunci, este cu putere ară-

tat în următoarele rînduri ale Sf. Scripturi :

„Fiți împlinitori ai Cuvîntului, nu numai ascultători, înșelîndu-vă singuri.

„Căci dacă ascultă cineva Cuvîntul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om, care își privește fața firească într-o oglindă ;

și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era.

„Dar cine își va adînci privirile în legea desăvîrșită, care este legea slobozeniei, și va stăruî în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui“. (Iacob 1,22—25).

În aceste texte, Legea lui Dumnezeu este comparată cu o oglindă. O oglindă reflectă cu credincioșie cea din urmă pată sau necurăție. Funcția ei, nu este aceea de a curăți, ci de a descoperi, a da pe față nevoia de curățire. După ce săpunul și apa și-au adus la îndeplinire menirea lor, oglinda va arăta rezultatul. Într-un mod asemănător, Legea arată necurățenia noastră morală, păcatele noastre. „Păcatul este călcarea Legii“. (1 Ioan 3,4). Legea nu poate curăți, căci nu aceasta este funcția sau menirea ei ; iar a spune că a fost abolită, aruncată, dată la o parte, lucrul acesta nu ne va curăți de defectele noastre morale, de greșelile și imperfecțiunile noastre, tot așa după cum spargerea oglinzii, nu va schimba în nici un fel înfățișarea noastră. Totuși Dumnezeu a lăsat în Sf. Scripturi o cale foarte efectivă prin care putem fi curățiți.

„În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor, pentru păcat și necurăție“. (Zah. 13,1).

A fost cu prisosință dovedit că „fintina“ de care amîntește Iacob, nu este altcineva decît Domnul Isus, Mesia. În propria noastră putere, fără ajutorul divin, noi nu putem păzi Cele Zece Porunci. Noi nu putem schimba inimile noastre păcătoase, nu ne putem purifica gîndurile noastre, dorințele și nici motivele. Legea nu poate îndeplini aceasta pentru noi. De fapt, ea cere moartea păcătoșului ; dar Domnul Isus, Mesia — Încalculatorul nostru — a murit pentru noi pentru a plăti vina, pe care Legea lui Dumnezeu călcată, o cere. Moartea Sa atestă

faptul că Legea este de neschimbat și veșnică, căci dacă ar fi fost posibil ca legea lui Dumnezeu să fie înlocuită, abolită, atunci n-ar mai fi fost necesar ca Mesia să moară pentru a plăti vina călcării ei.

A pretinde că Dumnezeu a dat la o parte Cele Zece Porunci, însemnează a face fără efect atît Sf. Scriptură cît și chiar puterea mîntuitoare a lui Dumnezeu, și chiar pe El Însuși.

„Dacă Legea a fost făcută fără valabilitate, îndepărtată, atunci în mod natural, nici păcat numai există, căci „unde nu este Lege, acolo nu este nici călcare de lege“. (Rom. 4,15). Să ilustrăm lucrul acesta. Dacă, de exemplu, un automobilist ar fi oprit pentru că a circulat pe o șosea în afara orașelor cu 70 km la oră, și nu există o regulă a circulației care să interzică lucrul acesta, atunci cel în cauză nu are nevoie de clemența judecătorului, pentru că nu a călcat nici o lege. La fel stau lucrurile și în cele spirituale. Unde nu există legi sau rînduiri, nu există nici călcare de lege, și deci nici nu este nevoie de iertare.

Dacă nu este nevoie de iertare, nu este atunci nevoie nici de un încalculator, deci nici nevoie de un Mîntuitor, Mesia. Nefiind nevoie de Mesia, atunci și Sf. Scriptură devine ceva de prisos. Astfel noi putem vedea clar și logic că învățătura „străină lui Dumnezeu“ greșită și păgubitoare mîntuirii, că Cele Zece Porunci au fost îndepărtate, este tendențioasă și distrugătoare a ceea ce formează adevărata religie.

Spre a face față unei asemenea filozofii pseudo-creștină, Sf. Scripturi subliniază în repetate rînduri obligativitatea Legii pentru cei ce cred, pentru creștini. Ps. 111,7,8. În Ecl. 12,13 ni se spune că toată datoria creștinului este „de a se teme de Dumnezeu și a păzi poruncile Lui“. În Iacob 2,8—12 se afirmă că toți vor fi judecați conform legii. Față de cei care ignorează pretențiile Celor Zece Porunci se spune în Sf. Scriptură :

„Dacă cineva își întoarce urechea ca să n-asculte Legea, chiar și rugăciunea lui este o scîrbă.“ (Prov. 28,9).

Unii se scuză în a da ascultare poruncilor lui Dumnezeu, pentru că în epistola Sf. Apostol Pavel către Romani, cap. 6, vers. 14, citim: „Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, căci nu sînteți sub Lege, ci sub har“.

A fi „sub lege“ înseamnă a fi călcători de Lege, a fi pasibili de rigorile ei, tocmai datorită nesocotirii acestei legi de către cel în cauză. Cînd un hoț este prins cu cele furate, sau este prins asupra faptului, atunci el se găsește sub călcîiul de fier al legii. Dar atunci cînd judecătorul îi iartă fărădelegea sa, datorită bunătății inimii lui, atunci el (hoțul) nu se mai află „sub lege“, ci „sub har“, adică el beneficiază sau este părtaș unei favori pe care el nu o merita. Acum el este sub o dublă obligativitate și anume de a păzi legea, și să nu cadă cumva în dizgrația binefăcătorului său. Sf. Scriptură învață că „toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Rom. 3,23). Toți au nevoie, deci, de har, sau de favoarea nemeritată pe care numai Domnul Hristos, Mesia, o poate acorda. După ce am primit harul Său iertător, atunci vom mai păcătui noi oare din nou? În Rom. 6,15 citim: „Ce urmează de aici? Să păcătuiți pentru că nu mai sîntem sub Lege ci sub har? Nici-decum!“

După cum s-a arătat deja, moartea Domnului Hristos, Mesia, a abolit legea ceremonială, legea jertfelor care arătau spre El care este singurul remediu împotriva păcatului. Legea ceremonială și Legea lui Dumnezeu (Cele Zece Porunci), sînt două legi cu totul diferite. Legea Celor Zece Porunci constă în zece precepte morale și ea are o veșnică valabilitate, în timp ce legea ceremonială, a fost o măsură temporară, și n-ar fi fost niciodată instituită, sau adusă la existență, dacă Legea Celor Zece Porunci nu ar fi fost călcată.

Dacă n-ar fi fost necesar nici un Răscumpărător din păcate, atunci nu ar fi fost nevoie nici de legea jertfelor, și nici de Templu cu toate serviciile lui.

Legea morală, este numită în Sf. Scripturi „Legea lui Dumnezeu“. Rom. 7,22. Legea ceremonială este

numită legea lui Moise. Iosua 23,6. Legea lui Dumnezeu (Cele Zece Porunci), a fost rostită de Dumnezeu și scrisă de El cu propriile Sale degete pe două table de piatră. Deut. 4,12. Ex. 31,18. Legea ceremonială a fost scrisă de Moise într-o carte. Deut. 31,24. Legea lui Dumnezeu a fost așezată înăuntrul chivotului. Deut. 10,5. Legea ceremonială a fost așezată lângă chivot, afară din el. Deut. 31,26. Legea lui Dumnezeu constă numai din zece precepte, în timp ce legea ceremonială constă din numeroase reguli și prescripții cu privire la daruri și jertfe și zile de sărbători. Lev. 7,1,11,37—38. Legea lui Dumnezeu este desăvîrșită, sfîntă, dreaptă și bună. Rom. 7,12. Legea ceremonială „nu putea niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat... să facă desăvîrșiți pe ceice se apropie“ (Ebrei 10,1). Legea lui Dumnezeu conține Sabatul săptămînal, monument al creațiunii, care este o obligativitate perpetuă. Ex. 31,16,18. Legea ceremonială are Sabate anuale (ani sabatici). Sabatul zilei a șaptea arată înapoi spre creațiune. Ex. 20,8—11. Sabatele ceremoniale, arătau spre venirea lui Mesia și s-au terminat, au încetat la moartea Sa. Deut. 9,27. Învățăturile iudeu și apostol Pavel, spune cu privire la aceasta: „A șters zapisul cu poruncile lui, care stăteau împotriva noastră și ne era potrivnic, și le-a nimicit, pironindu-l pe cruce.“

Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat“. (Col. 2,14-16.) Alte traduceri spun: „Cu privire la zile de Sabat“.

Zilele de Sabat la care se face referire aici ca fiind șterse, abolite prin moartea lui Mesia, sînt Sabatele ceremoniale sau anuale așa cum sînt prezentate în Lev. 23,24,27,32. În măsura în care ele vesteau și priveau spre venirea lui Mesia, ele erau o „umbră a lucrurilor viitoare“. Așa cum s-a mai spus, Talmudul de asemenea declară că atunci cînd va veni Mesia, jertfele, ceremoniile ce le însoțeau vor înceta.

Tot ceea ce era înfățișat și simbolizat prin serviciile de la templu, a fost împlinit în moartea Domnu-

lui Hristos, Mesia. „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit“ (1 Cor. 5,7). Moartea Domnului Hristos a făcut ca răscumpărarea să fie un lucru împlinit. Tipul s-a întîlnit cu antetipul: realitatea a luat locul umbrei. Toți cei care tinjesc, doresc puterea de a asculta de Legea lui Dumnezeu, fie el iudeu sau dintre neamuri, trebuie să primească ajutor prin calea stabilită de Dumnezeu, prin Mesia.

În vechime, cînd un iudeu păcătuia, i se cerea să aducă o jertfă și să-și mărturisească păcatul pe capul animalului de jertfă, și apoi să junghie victima nevinovată.

Mîntuirea, era atunci, o problemă personală, și ea este la fel astăzi. Astăzi nu există nici un templu pămîntesc, unde să aducem jertfe ispășitoare. Noi trebuie să credem și să primim ispășirea pe care Domnul Hristos, Mesia a făcut-o pentru noi, prin moartea Sa, și apoi să spunem împreună cu profetul: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. (1 Ioan 1,9).

Se spune despre o doamnă că a cumpărat cîndva o foarte frumoasă și costisitoare batistă de mătase. Într-o zi, într-un mod accidental un strop de cerneală căzu pe ea, și plină de tristețe consideră această batistă la care ținea... ca pierdută. Cu o ocazie povesti necazul ei unui renumit artist — un pictor — un prieten al familiei. El îi luă batistă și o duse în atelierul său. Mai tîrziu, peste un timp oarecare, înapoi batista doamnei în cauză, avînd însă desenate în jurul petei de cerneală frumoase figuri și desene minunate, în culori pline de armonie. El a transformat batista aproape ruinată într-o capodoperă.

În același fel, Domnul Isus, Mesia, este în stare să transforme caracterele noastre imperfecte, într-o capodoperă veșnică, după chipul Său și dorința Sa.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca pupura, se vor face ca lîna.“

„De veți voi și veți asculta“. (Is. 1,18,19).

DESPRE

BISERICĂ!

(Urmare din opera II-a)

În adevăr, Isus a promis ucenicilor Săi că va fi totdeauna cu ei. Mat. 28,20.

În felul acesta, Isus este totdeauna prezent, prin Duhul Său, în mijlocul poporului Său, ale cărui acțiuni le dirijează și coordonează. Nici un om n-are dreptul să-și aroge rolul de locțiitor al lui Hristos.

De oarece Hristos însuși conduce Biserica Sa, o avertizează, o mustră și o îndeamnă, nu avem motiv a ne teme că s-ar îndepărta de adevăr. Intemeind Biserica Sa, Isus a promis că, în ciuda tuturor eforturilor Satanei, „porțile locuinței morților nu o vor putea birui“. Mat. 16,18. Dumnezeu este în fruntea ei și va conduce orice lucru. Dacă este necesară reformarea conducerii lucrării, o va face El însuși și va îndrepta ceea ce este rău.

„După înviere, cu puțin timp înainte de a părăsi pe ucenici, pentru a se întoarce la Tatăl Său, Isus defini în câteva cuvinte misiunea pe care le-o încredința și care, de aci înainte, urma să fie sarcina întregii Biserici: „Și voi veți primi o putere când se va pogori Duhul

Sfânt peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului“. Fapte 1,8. Astfel misiunea Bisericii este în esență o mărturie care descoperă puterea transformatoare a Duhului Sfânt și virtutea mîntuitoare a jertfei Donului Isus. Scopul acestei mărturii este de a ridica pe păcătoși la conștiința stării lor, de a-i face să dorească mîntuirea și de a-i determina să se pocăiască. Așa cum bine s-a spus: Biserica este mijlocul pe care l-u ales Dumnezeu pentru a face cunoscut tuturorora mîntuirea. Intemeiată pentru servire, ea are însărcinarea de a reprezenta Evanghelia. Încă de la început Dumnezeu a făurit planul de a descoperi prin ea puterea și plinătatea Sa. Cei ce o compun, aceia pe care El i-a chemat la lumina Sa minunată, trebuie să reflecteze slava Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos și prin ea se va manifesta iubirea lui Dumnezeu în cele din urmă într-un mod puternic și decisiv.

Depozitar, păzitor și ucenic fidel al Evangheliei, poporul

lui Dumnezeu este, în termenii apostului Pavel „Biserica Dumnezeului celui viu, stîlpul și temeliea adevărului“. 1 Tim. 3,15.

Prezența și acțiunea lui Isus în sinul Bisericii Sale, dă acesteia o autoritate excepțională. Ea are nu numai dreptul, ci și datoria de a chema pe membrii Săi la respectul moral și doctrinal al credinței și practicilor religioase. Mat. 18,15-18; 1 Cor. 5,13.

Deși este condusă de Domnul Isus, Biserica, formată din jînțe omenești, supuse greșelii, este imperfectă. Acest fapt nu justifică totuși pesimismul și nici lipsa de prevedere pe care unii membri o afișează față de ea. Deși în Biserică se găsesc nedesăvîrșiri — și ele se vor găsi pînă la sfîrșit—această Biserică trebuie să fie lumina care să strălucească în întunericul păcatului. Slabă și nedesăvîrșită, avînd nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, ea nu încetează să fie aici pe pămînt, obiectul asupra căruia Hristos își îndreaptă supremul Său interes.

C. AV.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 416